

« Οὐκ ἄρνησόμεθά σε ...

Ψῆψιν Ὁρθοδοξία... »

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. 594—595

Ἔτος ΚΕ΄.

15 Ἰουλίου 1970 (Π.Ο.Η.)

Τιμὴ Φδλλου Δρζ. 2

Τηλ. 628.280 Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθῆναι Τ. 147

Ἀ ν ο ι κ τ ῆ Ἐ π ι σ τ ο λ ῇ

Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην
Κορινθίας κ. κ. Παντελεήμονα εἰς Κόρινθον

Σεβασμιώτατε Ἄγιε Κορινθίας,

Χ ρ ι σ τ ὸ ς Ἀ ν έ σ τ η

μὲ τὸν κοσμοχαρμόσουν χαιρετισμὸν τῆς λαμπροφόρου ἐκ νεκρῶν τριημέρου Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὑποβάλλομεν τὸν θαυμάσιον σεβασμὸν, τὸν ὁποῖον ὀφείλομεν εἰς ἐκλεκτὸν Ἱεράρχην τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ὁρθόδοξου τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν.

Εὕρισκόμενος πρό τινος ἐν Ἀθήναις, ἀνέγνωσα εἰς καθημερινὴν ἐφημερίδα, Ποιμαντικὴν ἐγκύκλιον, τὴν ὁποῖαν ἀπηυθύνετε εἰς τὸ Ὑμέτερον Ποίμνιον, ἐκδηλοῦντες τὸν πόνον τὸν θαθύν, τὸν ὁποῖον ἡσθάνεσθε ψυχικῶς, διαμαρτυρόμενοι ὑπὲρ τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου, τὸ ὁποῖον, ἐν τῇ Ἀρ-

χιερατικῇ συνειδήσει Ὑμῶν διεκρίνεται, ὅτι παρεβιάζετο, ἐξ ἀφορμῆς τῆς συνθέσεως τῆς διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου!

Ἡ διαμαρτυρία Ὑμῶν ἐκείνη καὶ ἡ Ποιμαντικὴ φωνή, τὴν ὁποῖαν δημοσίᾳ, ὡς σάλπιγξ Τυρρηνική, ἐσαλπίζετε πρὸς τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα, ὁμολογοῦμεν, ὅτι θαθέως συνεκίνησεν ἡμᾶς, διότι, ἐπὶ τέλους, εὐρέθη Ποιμὴν, εἰς τὰς πονηράς ταύτας ἡμέρας καὶ δυσχειμέρους διὰ τὴν Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Μητέρα Ἐκκλησίαν, νὰ ὑψώσῃ τὴν φωνὴν Αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν καταφώρως παραβιαζομένων θεοσυστάτων καὶ παναρχαίων θε-

σμών τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ Πανσέπτων Αὐτῆς Ἐκκλησιαστικῶν Παραδόσεων!

Ἐπεκαλέσθητε ἀκόμη καὶ τὸν φρικτὸν ὄρκον, τὸν ὁποῖον ὡς Ἀρχιερεὺς ἐδώκατε ἐνώπιον τοῦ Ἀγίου Θεοῦ καὶ τῶν Ἀγγέλων Αὐτοῦ καὶ τῶν πιστῶν, καθ' ἣν ὥραν τὸ Μέγα τῆς Ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα ἐλαμβάνετε ἐν τῇ Ἀγίᾳ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ, ὁμολογοῦντες, ὅτι ἀπρίξ θὰ διαφυλάξητε πιστῶς τὰ τε Ἱερὰ Δόγματα καὶ σεπτὰς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Παραδόσεις ὡς ἄγρυπνος φρουρὸς καὶ φύλαξ αὐτῶν μέχρι θανάτου!

Ποῖος εὐσεβὴς καὶ Ὁρθόδοξος Χριστιανός, ἀπὸ μίαν τοιαύτην δημοσιευθεῖσαν ἐγκύκλιον δὲν συνεκινήθη; Πολλοὶ καὶ ἔκλαυσαν ἀναλογιζόμενοι, ὅτι «ἐν τοῖς ἐσχάτοις τούτοις καιροῖς» τοῦ Οὐρανοθάμονος Παύλου (Β' Τιμ. γ'), διαφυλάττει ὁ Κύριος τοὺς ἐκλεκτοὺς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Αὐτοῦ ἡγέτας, οἵτινες, «τὸ μέγα τῆς εὐσεβείας Μυστήριον «κατέχοντες» ἐν ὀστρακίνοις σκεύεσιν» ἀλύμαντον, ἐν τῇ δυνάμει Αὐτοῦ πλησιφαές θὰ ἐκχύσωσιν εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, ἵνα λάμψη καὶ αὖθις ἡ ἁγία Αὐτοῦ ἀλήθεια καὶ δικαιοσύνη, πρὸς σωτηρίαν παντὶ τῷ πιστεύοντι.

Ἄλλ' ἐπιτραπήτω μοι, Σεβασμιώτατε, νὰ ἐκφράσω, ὡς ἐλάχιστος Μοναχὸς καὶ ἄγνωστος εἰς Ὑμᾶς καὶ τρόφιμος τῆς χειμαζομένης Ἀγίας Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἐκκλησίας, μίαν ἀπορίαν:

Ἐὰν τὴν δικαίαν ὑψώσατε φωνὴν ὑπὲρ τοῦ Θείου Δικαίου συνῶδᾳ τῇ Ἀρχιερατικῇ συνειδήσει Ὑμῶν ἐκ τῆς ἀντικανονικῆς συνθέσεως τῆς διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου, πῶς ἐσιγήσατε καὶ σιγάτε καὶ ἐφησυχάζετε ἐκ τῆς παρανόμου καὶ ἀντικανονικῆς καὶ ἀντορθόδοξου εἰσαγωγῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ παπικοῦ ἡμερολογίου, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ;

Ὁ ἀντικανονικὸς καὶ ἀντορθόδοξος αὐτὸς νεωτερισμός, ὁ ὁποῖος ἔχει κατακριθῇ ἐπανειλημμένως ὑφ' ὀλοκλήρου τῆς Οἰκουμενικῆς Ὁρθοδοξίας, ἐπὶ 46 ἡδὴ ἔτη,

δὲν διεσάλευσεν ὀλοκλήρον τὸ πανάρχαιον καθεστὼς τῶν Ἀγίων 7 Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ Θεοφθῶρων Πατέρων; Δὲν ἀνέτρεψεν Πανσέπτους ἀρχαίας Ἐκκλησιαστικὰς Παραδόσεις; Δὲν διέκοψε τὴν ἐνθότητα τὴν ἰερατολογικὴν τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἐκκλησίας, τὴν ὁποῖαν ὁμολογοῦμεν εἰς τὸ 9ον ἄρθρ. τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, καὶ δὲν ἐδημιούργησε τὸ φρικτὸν σχίσμα καὶ ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐσωτερικῶς, καὶ ἐξωτερικῶς ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην; Καὶ δὲν ἀνεστάτωσεν Ἱερὰς Μονὰς καὶ οἰκογενείας, καὶ κοινωνικὰς ἀνωμαλίας δὲν ἐπέφερεν;

Καὶ πῶς, εἰς τοιοῦτον μέγα κακὸν καὶ φρικτὸν γεγονός, τὸ ὁποῖον ἐγένετο ἀπαρχὴ μυρίων δεινῶν καὶ εἰσαγωγῆς καινῶν δαιμονίων, καὶ ἀποβολῆς τοῦ ράσου, καὶ κόμης τῶν κληρικῶν, καὶ ἀλλοιώσεως τῆς Ἑορτῆς τοῦ Ἀγίου Πάσχα, καὶ καταφρονήσεως παντελοῦς τῶν Ἀγίων Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων καὶ αὐτῆς τῆς θείας ἐνεργείας τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, τὸ ὁποῖον ἐλάλησε διὰ τῶν Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ θεοφθῶρων Πατέρων, δύναται νὰ παραμένῃ ἀδιάφορος καὶ ἀσυγκίνητος καὶ ψυχραῖμος ἡ Ἀρχιερατικὴ Ὑμῶν συνειδήσις, ἀλλὰ καὶ παντὸς ἄλλου Ὁρθοδόξου Κληρικοῦ καὶ παντὸς ἔτι εὐσεβοῦς καὶ Ὁρθοδόξου χριστιανοῦ, πρὸ ἐνὸς τοιοῦτου μεγάλου σεισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπειλεῖ τὰ σύμπαντα καὶ κλονίζει ἐκ βάθρων αὐτὸ τὸ θεόδομητον οἰκοδόμημα τῆς Μητρὸς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ὁρθόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ δημιουργεῖ προφανῶς κίνδυνον ἄμεσον τῆς σωτηρίας παντὸς εὐσεβῶς πιστεύοντος;

Διότι ὡς τέκνα τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς κατ' Ἀνατολὰς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἀκούομεν τὴν φωνὴν αὐτῆς διὰ μέσου ὅλων τῶν Ἀγίων Πατριαρχῶν, καὶ τῶν περὶ αὐτοὺς Ἱερῶν Συνόδων, τὴν ὁποῖαν ἐξεφώνησε πρὸ ἐνὸς αἰῶνος καὶ τι πλέον, δι' ἐγκυκλίου τῷ 1848, ἐπὶ Ἀνθίμου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ ἡ ὁποία, ὡς φιλόστοργος Μητὴρ, ἐν Πνεύματι Ἀ-

γίω διδάσκει καὶ ἐντέλλεται εἰς τὰ ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης πιστὰ Αὐτῆς τέκνα, θωῶσα οὕτως:

«...Κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας, ἣν παρελάβομεν ἄδολοι παρὰ τηλικούτων ἀνδρῶν, ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμόν, ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ διαθόλου· ὁ δεχόμενος νεωτερισμόν κατελέγχει ἑλλιπῆ τὴν κεκηρυγμένην Ὁρθόδοξον Πίστιν. Ἀλλ' αὕτη πεπληρωμένη ἤδη ἐσφράγισται μὴ ἐπιδεχομένη μήτε μείωσιν, μήτε αὐξησιν, μήτε ἀλλοίωσιν ἥτινα οὖν. Καὶ ὁ τολμῶν ἢ πράξει ἢ συμβουλευῆσαι ἢ διανοηθῆναι τοῦτο, ἤδη ἡρνήθη τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἤδη ἐκουσίως καθυπεβλήθη εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα διὰ τὸ θλασphemεῖν εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὡς τάχα μὴ ἀρτίως λαλήσαν ἐν ταῖς Γραφαῖς καὶ διὰ τῶν Οἰκουμηνικῶν Συνόδων. Τὸ φρικτὸν τοῦτο ἀνάθεμα, ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Χριστῷ ἀγαπητά, οὐκ ἐκφωνοῦμεν ἡμεῖς σήμερον, ἀλλ' ἐξεφώνησε πρῶτος ὁ Σωτὴρ ἡμῶν (Ματθ. ΙΒ 32): «ὃς ἂν εἴπῃ κατὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου οὐκ ἀφεθήσεται αὐτῷ οὔτε ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, οὔτε ἐν τῷ μέλλοντι»· ἐξεφώνησεν ὁ Θεὸς Παῦλος (Γαλ. α'. β): «θαυμάζω ὅτι οὕτω ταχέως μετατίθεσθε ἀπὸ τοῦ καλέσαντος ἡμᾶς ἐν χάριτι Χριστοῦ εἰς ἕτερον Εὐαγγέλιον, ὃ οὐκ ἔστιν ἄλλο, εἰ μὴ τινὲς εἰσιν οἱ ταρασσόντες ὑμᾶς, καὶ θέλοντες μεταστρέψαι τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ· ἀλλὰ καὶ ἂν ἡμεῖς, ἡ Ἁγγελος ;ξ Οὐρανοῦ εὐαγγελίζεται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω». Ἐξεφώνησαν τοῦτο αἱ 7 Οἰκουμηνικαὶ Σύνοδοι καὶ σύμπας ὁ χορὸς τῶν Θεοφόρων Πατέρων. Ἄπαντες οὖν οἱ νεωτερίζοντες ἢ αἵρέσει ἢ σχίσματι ἐκουσίως ἐνεδύθησαν κατὰ τὸν ψαλμῶδὸν (ψαλμ. ρη' 17) «κατάραν ὡς ἱμάτιον», κἂν τε Πάπαι, κἂν τε Πατριάρχαι κἂν τε Κληρικοί, κἂν τε Λαϊκοὶ ἔτυχον εἶναι· «κἂν Ἁγγελος ἐξ Οὐρανοῦ, ἀνάθεμα ἔστω, εἴ τις ὑμᾶς Εὐαγγελίζεται «παρ' ὃ παρελάβετε». Οὕτω φρονούντες οἱ Πατέρες ἡμῶν, καὶ ὑπακούοντες εἰς τοὺς ψυχροσπηρίους λόγους τοῦ Παύλου, ἐστάθησαν σταθεροὶ καὶ ἐδραῖοι εἰς τὴν ἐκ διαδοχῆς παραδοθεῖσαν αὐτοῖς Πίστιν καὶ διέσωσαν αὐτὴν ἀτρέπτου καὶ

ἄχραντον διὰ μέσου τοσούτων αἵρέσεων, καὶ παρέδωκαν αὐτὴν εἰς ἡμᾶς εἰλικρινῇ καὶ ἀνόθευτον, ὡς ἐξῆλθεν ἄδολος ἀπὸ τοῦ στόματος τῶν πρῶτων ὑπηρετῶν τοῦ Λόγου.

» Οὕτω φρονούντες καὶ ἡμεῖς, ἄδολοι ὡς παρελάβομεν μετοχτετεύομεν αὐτὴν εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς μηδὲν παραμείβοντες, ἵνα ᾧσι κἀκεῖνοι, ὡς καὶ ἡμεῖς εὐπαρουσίαστοι καὶ ἀκαταίσχυντοι λαλοῦντες περὶ τῆς τῶν προγόνων Πίστεως.

» ΑΝΘΙΜΟΣ Ἐλέω Θεοῦ Π)χης Κωνσταντινουπόλεως.

» ΙΕΡΟΘΕΟΣ Ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας.

» ΜΕΘΟΔΙΟΣ Ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης Ἀντιοχείας.

» ΚΥΡΙΛΛΟΣ Ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων».

Ταῦτα εὐλαβῶς ὑποβάλλοντες ὑπὸ τὴν εὐθικρισίαν τῆς Ἀρχιερατικῆς Ὑμῶν συνειδήσεως, παρακαλοῦμεν, μὴ παρεξηγήσητε ἢ ὡς αὐθάδειαν θεωρήσητε τὴν ἐκφρασιν τοῦ πόνου, τῆς ψυχῆς ἡμῶν, ὃ ὁποῖ συνέχει συγχρόνως καὶ τὰς καρδίας πολλῶν μυριάδων ψυχῶν εὐσεβῶν, αἵτινες ἐκζητοῦν καὶ εὐχονται εἰς τὸν Δομήτορα καὶ Ἀρχηγὸν τῆς Πίστεως καὶ Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἐνανθρωπήσαντα καὶ ἐν Σαρκὶ Παθόντα καὶ Ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν ὡς Παντοδύναμον καὶ Πανοικτίρμονα Θεὸν καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου, ὅπως ἀναδείξῃ τὰ ἐκλεκτὰ Αὐτοῦ σκευὴ ἐν τῇ Ἀγίᾳ Αὐτοῦ Ἐκκλησίᾳ πλήρη χάριτος καὶ ἀληθείας, πλήρη φόβου καὶ σοφίας καὶ συνέσεως καὶ δυνάμεως Θεοῦ, καὶ πατάξωσι τοὺς θαρεῖς καὶ λοιμώδεις λύκους τοὺς εἰσορμήσαντας εἰς τὴν Ἀγίαν Αὐτοῦ Ἐκκλησίαν, καὶ ἐξορίσωσι μακρὰν τῶν ὁρίων Αὐτῆς καὶ διαλύσωσι τὰ ζοφερά νέφη τῆς ἀπιστίας καὶ κακοδοξίας, προβάλλοντες τὴν ἀκτινοβολίαν τῶν Ἱερῶν Δογμάτων τῆς πατρῴας εὐσεβείας καὶ ἀληθείας καὶ οὕτω τὸ κυμαινόμενον τῆς Ὁρθοδοξίας σκάφος κυβερνήσωσιν ἀσφαλῶς, μετὰ τοῦ πληρώματος Αὐτῆς εἰς τὸν ἀκύμαντον λιμένα τῶν ἀμολύντων Ἐκκλησιαστικῶν Παραδόσεων καὶ Ἱερῶν Δογμάτων τῆς αἰωνίου Ὁρθοδοξίας τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἀπάντησις εἰς τὸν κ. Ἀλ. Καλόμοιρον

Γ'.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19ῃ Μαΐου 1970

Πρὸς τὴν Ἀξιότιμον Διεύθυνσιν τῆς «Φωνῆς τῆς
Ὁρθοδόξιας»

Κάνιγγος 32,

Ἐ ν τ α ῦ θ α

Κύριε Διευθυντά:

Ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 587 φύλλῳ τοῦ ἡμετέρου Περιοδικοῦ τῆς 15)28 Μαΐου, καθὼς καὶ ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 588—589 φύλλῳ τῆς 15)28 Ἀπριλίου ἐ.ε., ἐδημοσιεύθησαν δύο «συνέχειαι» τῶν παρατηρήσεων τοῦ κ. Ἀλ. Καλόμοιρου εἰς τὴν ἡμετέραν «ἐπιστολιμαίαν διατριβήν».

Παρακαλῶ, ὅπως, δυνάμει τοῦ περὶ Τύπου Νόμου, καταχωρίσῃτε ἐν τῷ ἀμέσῳ προσεχεῖ φύλλῳ τοῦ ἡμετέρου Περιοδικοῦ αὐτούσιον τὸ κείμενον τῆς παραύσης τρίτης ἀπαντήσεώς μου ἀναφερομένης εἰς ἀμφοτέρας τὰς ὡς ἄνω δημοσιεύσεις τοῦ κ. Καλόμοιρου.

Ἀναγινώσκων τις τὰς εἰρημένας δύο δημοσιεύσεις τοῦ κ. Καλόμοιρου διαπιστοῖ ὅπως καινοφανεῖς ἐκκλησιολογικὰς θέσεις. Ἴδού τί φρονεῖ ὁ κ. Καλόμοιρος περὶ Ἐπισκόπων, κληρυσσόντων μὲν αἰρετικὰ φρονήματα, ἀλλὰ μὴτ' οὐ καταδικασθέντων ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας: «Ἐνας αἰρετικὸς Ἐπίσκοπος παύει νὰ εἶναι Ἐπίσκοπος, χάνει τὴν Ἱερωσύνην, εἶναι ἐκτὸς Ἐκκλησίας. Ὅσοι τὸν ἀκολουθοῦν διὰ τοῦ μνημοσύνου, δὲν ἀκολουθοῦν πλέον Ἐπίσκοπο ἀλλὰ ἄνθρωπο ὁ ὁποῖος ἐξέπεσε τῆς Ἀρχιερατικῆς Χάριτος. Ὅταν ὅμως ὁ Ἐπίσκοπος ἐπέσῃ τῆς Χάριτος πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ἐπέσῃ καὶ τὸ ποίμνίον του; Ἀπὸ ποῦ ἀντλοῦν τὴν ἐντολὴν τῆς Ἱερωσύνης οἱ Πρεσβύτεροι; Εἶναι σὲ θεοὶ ὁ ἐκπεσὼν Ἀρχιερεὺς νὰ δώσῃ Σώμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ στὸ ποίμνίον του; Ὁ ἹΕ' Κανὼν τῆς ΑΒ' Συνόδου γράφει καθαρά ὅτι ὁ αἰρετικὸς Ἐπίσκοπος δὲν εἶναι Ἐπίσκοπος ἀλλὰ ψευδεπίσκοπος, ἄρα καὶ ψευδοῖεργός. Οἱ λειτουργίαι του εἶναι ψευδολειτουργίαι, οἱ χειροτονίαι του ψευδοχειροτονίαι, τὸ Μύρον του δὲν εἶναι Ἅγιον Μύρον, ὅλα τὰ μυστήριά του εἶναι χωρὶς ἁγιοστακὸ περιεχόμενο».

Ἀφοῦ λοιπὸν, κατὰ τὸν νεοφανῆ μέγαν ἐκκλησιολόγον—δοθροπεδικὸν ἱατρὸν κ. Ἀλ. Καλόμοιρον, ὁ εἰς αἵρεσιν περιπεσὼν Ἐπίσκοπος ἀπόλλυσιν αὐτὸς τὸ μυστήριον τῆς θείας Χάριν καὶ ἀδυνατεῖ τοῦ λοιποῦ νὰ τελῇ Μυστήρια, ἔστω καὶ ἂν ἀκόμη δὲν κατεδικάσθῃ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὲν ἀπεκόπη Συνοδικῶς ἀπὸ τοῦ Σώματος Αὐτῆς, οὐδ' ἐπαυσεν αὐτὸς τὴν μετ' Αὐτῆς κοινωνίαν, παρακαλοῦμεν νὰ

τύχωμεν ἀπαντήσεως εἰς τὰ δύο κατωτέρω ἐρωτήματα:

I. Ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας ἔχει τὴν εἰληκταίαν νὰ μὴ κρύπτῃ τὰ αἰρετικὰ φρονήματα αὐτοῦ, ἀλλὰ νὰ κηρύσῃ ταῦτα δημοσίᾳ καὶ ἀπροκαλύπτως (καὶ μάλιστα κατὰ τὰς τελευταίας ἐβδομάδας). Κατὰ τὸν κ. Καλόμοιρον εἶνε ἤδη ἐκκλησιαστικῶς νεκρός, ἐστερήθη τῆς Ἀρχιερωσύνης, ἐπαύσατο παρέχων θείαν Χάριν. Ἐχει καλῶς! Ἐτερος ὅμως Πατριάρχης (ὑπόθεσιν διατυποῦμεν), ἐνῶ εἶνε μέγας αἰρετικὸς, ἀποδεχόμενος ἀπολύτως τὴν αἵρεσιν τοῦ Ἀρείου, δεδιὰ μὲν νὰ κηρύξῃ ταύτην δημοσίᾳ καὶ ἀπροκαλύπτως, φοβούμενος καθάραιεν καὶ ἀφορισμόν, ἀλλὰ πράττει ἄλλο τι: Καλεῖ κατ' ἰδίαν διαφόρους Ἐπισκόπους καὶ Ἱερεῖς, ἐκ τῶν ὑπ' αὐτόν, καὶ συζητεῖ, ἀπαθῶς δῆθεν, θεολογικὰ θέματα, ἐν οἷς καὶ τὸ τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἀρείου. Κατὰ τὰς συζητήσεις αὐτὰς ἐκφράζεται ἀρχικῶς μὲν μετὰ τινος, μόλις διαφανομένης, συμπαθείας πρὸς τὸν Ἀρειον, θραυδότερον δὲ μετ' ἐκτιμήσεως κ.ο.κ. Οὕτω βολοδοσκοπεῖ τεχνήντως τὰς διαθέσεις τῶν συζητητῶν. Βλέπον δὲ ἰσχυρὰν ἀντίθεσιν, ὑποχωρεῖ ἀριστοτεχνικῶς καὶ ὁ συζητητὴς δὲν ἀνταλαμβάνεται κἂν τὰ φρονήματα τοῦ Πατριάρχου. Βλέπον ὅμως εἰς ἄλλους συζητητὰς μικρὰν καὶ ἀσθενῆ ἀντίστασιν, συνεχίζει, ἐδφνέστατα πάντοτε, τὴν «κατήχησιν» καὶ σὺν τῷ χρόνῳ πεῖθει ἱκανὸν ἀριθμὸν Κληρικῶν, καθὼς καὶ λαϊκῶν, ὅτι ὁ Ἀρειος εἶχε δίκαιον. Ἀπαντες ὅμως, φοβούμενοι τὰς συνεπείας, δὲν κηρύττουσιν ἀπροκαλύπτως τὰ φρονήματα αὐτῶν, ἀλλ' ἐνεργῶσι μυστικῶς ὁδοὺν κατὰ τρόπον κρύφιον καὶ συνομοτικόν. Οἱ δὲ ἄλλοι Κληρικοί, οἱ πράγματι Ὁρθόδοξοι, οὐδὲ διανοοῦνται κἂν ὅτι ὁ Πατριάρχης αὐτῶν ὁμοῦ μετὰ τινος Ἐπισκόπων εἶνε δεινοὶ αἰρετικοί, διὸ καὶ, ὅπως ἀνύποπτοι, συνεχίζουν ἀρμονικώτατα τὴν μετ' αὐτῶν κοινωνίαν.....

Ἐρωτᾶται λοιπὸν ὁ κ. Καλόμοιρος: Ὁ Πατριάρχης αὐτὸς εἶνε ἐκκλησιαστικῶς ζῶν ἢ νεκρός; Ἐχει Ἀρχιερωσύνην ἢ ἐστερήθη αὐτομάτως ταύτης; Τελεῖ Μυστήρια καὶ παρέχει θείαν Χάριν ἢ ὄχι; Ἀν ἀπάντησιν «ὄχι», ἐρωτᾶται πάλιν: Καὶ τότε τί μένει δοθιον; Ποῖος δύναται νὰ γνωρίζῃ ἂν λαμβάνῃ πράγματι Μυστήρια παρὰ τοῦ οἰουδὴρποτε Κληρικοῦ, ἀφοῦ ἀδυνατῇ νὰ γνωρίζῃ τὰ ἐσώτερα φρονήματα αὐτοῦ; Τὰ πάντα πλὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ αἰωροῦνται εἰς τὸν ἀέρα!... Ἀν ἀπάντησιν «ναί», ἐρωτᾶται καὶ πάλιν: Ὡστε ἡ ὅλη ὑπόθεσις εἶνε ζήτημα ὁποῦ καὶ ἐκ τῆς καὶ πονηρίας; Ἐξηγουμένη: Δύναται τις Πατριάρχης ἢ Ἐπίσκοπος τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας νὰ πιστεύῃ εἰς ἀπίστας τὰς αἰρέσεις ἢ νὰ εἶνε τελείως ἀπιστος. Δύναται ἀκόμη καὶ νὰ διδάσκῃ τὰς αἰρέσεις ἢ τὴν ἀπιστίαν αὐτοῦ, προσηλητίζων εἰς αὐτὰς ὁδοὺς. Ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ τὴν εὐφραν ἢ μᾶλλον τὴν σατανικὴν πονηρίαν νὰ μὴ ἔκτετιθῇ τ.α.κ. Ἀρκεῖ νὰ δοῇ τεχνήντως, κεκα-

Καὶ διατελοῦμεν μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ.

ΜΑΡΚΟΣ Μοναχός

Ἐπερὶ Μονῇ Ἀγ. Θεοδώρων Πάριου.

λυμένως και συννομοτικώς. Τότε είνε «ζώσα κεφαλή», έχει Αρχιερωσύνην, είνε τελετουργός πραγματικών Μυστηρίων, είνε κρονός της θείας Χάριτος!...
 "Αν όμως διαποράξη την αφέλειαν ή την βλακείαν να εκτεθή και να φανερώση αποκαλύπτας και ειλικρινώς τα φρονήματα αυτού, αϊ, τότε τα πάντα μεταβάλλονται! Ο Θεός πάραντα απογυμνοί τον άνόητον αυτόν πάσης Χάριτος και ούτος καθίσταται πλέον «κεφαλή νεκρά», μηδέν Μυστήριον τελών και μηδεμίαν Χάριν παρέχον...

Πιστεύει ο κ. Καλόμοιρος ότι είνε δυνατόν να υποστηριχθώσι σοβαρώς αυτά τα πράγματα; Βεβαίως ο ΠΕ' Κανών της Προτοδευτέρας Συνόδου όμλει περί αίρέσεως κηρυττομένης δ η μ ο σ ί α και αποκαλύπτας, αλλά τούτα πράττει, ίνα καθορίση την περίπτωσιν καθ' ήν ο Ίερεύς δύναται να παύση τὸ μνημόσυνον του αίρετικού Επισκόπου και ούχι ίνα καθορίση την θέσιν του αίρετικού Επισκόπου εν α ν τ ι τ ο υ Θε ο υ. Διὰ τὸν Θεόν ο αίρετικός Επισκοπος είνε αίρετικός, είτε δημοσία και άποκαλύπτας είτε κατ' ιδίαν και κεκαλυμμένος διδάσκει την αίρεσιν αυτού είτε και άπλως έχει αυτήν κερυμμένην εν τοῖς μυχίοις της καρδιάς έαυτού. Είνε δυνατόν να πιστεύση τις, ότι ο Θεός μόνον εν τῇ πρώτῃ περιπτώσει απογυμνοί τον Επισκοπον της Χάριτος, ένῳ έν τῇ δευτέρῃ και τρίτῃ περιπτώσει έξακολουθεῖ, βραβεύων οίονει την δειλίαν και τὴν πονηρίαν του αίρετικού, να περιβάλλη αὐτόν διὰ της θείας Χάριτος;

2. Τῆρωξαν κατά καιρούς Επισκοποι και μάλιστα καὶ Πατριάρχαι, οἵτινες παρ' όλον ότι περιέπεσαν εἰς αίρέσεις, ἄς και ἐκήρυττον δημοσία, έν τούτοις δέν κατεδικάσθησαν μέχρι του θανάτου αὐτῶν, ἀλλ' ἀπέθανον ἐπισκοπεύοντες ή πατριαρχεύοντες!... Ἀφοῦ ή αίρεσις φυγαδεύη αὐτομάτως και προαχρήμα την Χάριν, κατά τὸν κ. Καλόμοιρον, αφοῦ, κατ' αὐτόν, αἱ λειτουργίαι του εἰς αίρεσιν πεσόντος Επισκόπου «εἶνε ψευδολειτουργίες, οἱ χειροτονίες του ψευδοχειροτονίες, τὸ Μύρον του δέν εἶνε "Ἁγιον Μύρον, όλα τὰ Μυστήριά του εἶνε χωρὶς άγιαστικὸ περιεχόμενον», τότε τί έχει μείνει ὁρθιον έν τῇ Ἐκκλησίᾳ; Διότι οἱ έν λόγῳ Πατριάρχαι ε χ ε ι ρ ο τ ὶ ν η σ α ν Επισκόπους, ἐκείνοι ἄλλως κ.α.κ. Ὅποτε δέν διεσπάρθη ή αποστολική διαδοχή, αφοῦ «οἱ χειροτονίες των εἶνε ψευδοχειροτονίες»; Δέν ἐνοθεύθη ἀνεπανορθώτως ή Ίερωσύνη; Θά εἴπη ἴσως ο κ. Καλόμοιρος, ὅτι, ἔστω και βραδύτερον, ή Ἐκκλησία «ἐορρόθυμισε» τὰ ζητήματα αὐτά. Ἀλλ' ὅσοι πιστοὶ εἶχον κατὰ την εποχὴν της «ορθύσεως» ἀποθάνει, τί ἐγένοντο, αφοῦ τὰ Μυστήρια, ἅπερ ἐλάμβανον ζῶντες, ἦσαν «χωρὶς άγιαστικὸ περιεχόμενον»;;

Υπολείπεται έν ακόμη ζήτημα πρὸς εξέτασιν: "Αν ο εἰς αίρεσιν πεσὼν Επισκοπος (ή Ίερεύς) τελῇ ἐγκυρα Μυστήρια μέχρις οὗ καθαιρεθῇ Συνοδικῶς και ἀποκοπῇ ἐκ του Σώματος της Ἐκκλησίας, ή διακόφη αὐτός την μετ' αὐτῆς κοινωνίαν, τότε πῶς ο ΠΕ' Κανὼν της Προτοδευτέρας χαρακτηρίζει τοὺς τοιούτους Επισκόπους ὡς «ψευδεπισκό -

π ο υ ς», καίτοι βλέπει αὐτοὺς π ρ ὸ της Συνοδικῆς αὐτῶν καταδίκης; Ἀπλούστατα, διότι πᾶς Ἐπίσκοπος, περιπίπτων εἰς αίρεσιν, καθίσταται αὐτομάτως ΔΤNAMEI ψευδεπίσκοπος. Διὰ της πτώσεως αὐτοῦ εἰς αίρεσιν ἐδημιούργησε τὰς προϋποθέσεις, ίνα καθαιρεθῇ και ἀποκοπῇ ἐκ του Σώματος της Ἐκκλησίας. Καὶ δέν ὑπολείπεται εἰμῇ ή καταδικαστικὴ της Ἐκκλησίας Πράξις, ίνα οὗτος κατασταθῇ και ΕΝΕΡΓΕΙΑ άγωγός νεκρὸς και άχρηστος. Ἔως οὗ ὅμως συμβῇ τούτο, ή ὑπὸ της Ἐκκλησίας δηλαδή καταδίκης, ο εἰς αίρεσιν πεσὼν Επισκοπος ή Ίερεύς έξακολουθεῖ, θείᾳ τινι οικονομίᾳ, να παρέχῃ την θείαν Χάριν. Τούτο βεβαίως πράττει ο Θεός οὐχι χαρίζόμενος εἰς τὸν αίρετικὸν Επισκοπον ή Ίερέα, ἀλλὰ χαρίζόμενος εἰς τὸ Πλήρωμα της Ἐκκλησίας. Μητὸς και ὅταν ο Θεός ἐνεργῇ διὰ Κληρικῶν κλεπτῶν, πόρνων, μοιχῶν, βλασφημῶν κ.τ.τ., χαρίζεται εἰς αὐτούς; "Οχι βεβαίως! Χαρίζεται εἰς τὸ Πλήρωμα της Ἐκκλησίας!

"Αν βεβαίως Επισκοπὸς τις, πεσὼν εἰς αίρεσιν, ἀποκόπη τοὺς πρὸς την Ἐκκλησίαν δεσμούς αὐτοῦ, δηλαδή παύση την μετὰ της Ἐκκλησίας κοινωνίαν, ἐξέλθῃ ἐξ αὐτῆς και συστήσῃ ἰδίαν «Ἐκκλησίαν», ή προσκολληθῇ εἰς ἑτέραν «Ἐκκλησίαν», αίρετικῇ, τότε καθίσταται νεκρὸν ὄργανον, ἔστω και ἂν ακόμη δέν ἀπεκηρύχθη Συνοδικῶς. Ἡ Ἐκκλησία εἶνε τὸ Τεμεῖον της Χάριτος και ο διακόπτων την πρὸς αὐτήν κοινωνίαν Επισκοπος καθίσταται άγωγός κενός. Πόθεν θά λάβῃ την Χάριν, ίνα διοχετεύσῃ ταύτην εἰς ἄλλους; Ὁ ε ν τ ὸ ς της Ἐκκλησίας ὅμως ἐνεργῶν τὰς άρχιερατικὰς αὐτοῦ πράξεις Επισκοπος, ἔστω και ἂν ἔχη πέσει εἰς αίρεσιν, τελεῖ πραγματικὰ Μυστήρια μέχρις οὗ καταδικασθῇ Συνοδικῶς.

Αἱ χειροτονίαι Κληρικῶν Ὁρθοδόξων γενόμεναι ὑπὸ Επισκόπων αίρετικῶν μὲν, ἀλλ' ἐνεργούντων ε ν τ ὸ ς της Ἐκκλησίας, οὐδέποτε ἐτέθησαν έν ἀμφιβολῳ ὑπὸ της Ἐκκλησίας, οὐδ' ἐχρειάσθη δι' αὐτὰς ἐφαρμογὴ «οἰκονομίας». Ἐνδεικτικῶς ἀναφέρω δύο μόνον παραδείγματα: Ὁ άγιος Κύριλλος Ίερωσολύμων χειροτονήθη Επισκοπος παρὰ του αρείανου Μητροπολίτου Καισαρείας Ἀκακίου, ε ν τ ὸ ς της Ἐκκλησίας ακόμη διατελοῦντος και ἐνεργούντος. Ὁ άγιος Ἀνατόλιος χειροτονήθη Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως παρὰ του μονοφροσῖτου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Διοσκόρου, πρὶν ή καθαιρεθῇ οὗτος ὑπὸ της Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου και ἐκλήρῃ της Ἐκκλησίας. Εἶνε δὲ πολλῆς προσοχῆς ἄξιον και τὸ γεγονός ὅτι ὁσάκις Επισκοποι ή Πατριάρχαι, κηρύσσοντες αίρετικὰ φρονήματα, ἐκλήρῃσαν ὑπὸ τῶν άγίων Συνόδων ίνα δικασθῶσιν, ἐκλήρῃσαν μετὰ πάσης ἐκκλησιαστικῆς τάξεως ὡς ε ν ἐ ν ε ρ γ ε ῖ α Ἐ π ἰ σ κ ο π ο ι ή Πα τ ρ ι ά ρ χ α ι! Καθαροίμενοι δὲ, καθηροῦντο ἀπὸ «της Χάριτος της Ἀ ρ χ ι ε ρ ω σ ύ ν η ς», ἀπὸ «του Πα τ ρ ι α ρ χ ι κ ο ὕ ή Ε π ι σ κ ο π ι κ ο ὕ ἁγιάματος», ἀπεγυμνούντο της Χάριτος της Ἀ ρ χ ι ε ρ ω σ ύ ν η ς κ.τ.τ. Μέχρι της τελευταίας στιγμῆς δηλαδή ή Ἐκκλησία ἔδλεπεν αὐτοὺς ὡς ε ν ἐ ν ε ρ γ ε ῖ α Ἀ ρ χ ι ε ρ ε ῖ ς! Μόνον μετὰ την ὑπ' αὐτῆς κατα-

δίκαν ἐβλεπε πλέον αὐτοὺς ὡς ἐστερημένους τῆς Χάριτος, ὡς γεγυμνωμένους τῆς Ἀρχιερωσύνης.

— «Ὁ Νεστόριος ἦτο ἐντὸς Ἐκκλησίας ὅλα τὸ διάστημα πρὸ τοῦ ἀναθεματισμοῦ του;» ἐρωτᾷ θεοαμβολογῶν ὁ κ. Καλόμοιρος. — Ναι, κύριε, ἦτο! Ἀλλὰ διὰ τὴν ἐνεργεῖα Ἀρχιερέως δὲς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἄν δὲν ἦτο διὰ σέ, ἦτο διὰ τὸν ἅγιον Κύριλλον, ἦτο διὰ τὴν Σύνοδον τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἐκκλησίας, ἦτο δι' αὐτὴν ταύτην τὴν Γ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον! Ἀνέγνωσ ποτε τὰς τρεῖς περιφρήσεις ἐπιστολᾶς τοῦ θείου Κυρίλλου πρὸς τὸν Νεστόριον, σπαλίσας μετὰ τὴν ἐπ' αὐτοῦ κήρυξιν τῆς αἰρέσεως; Εἶδες πῶς προσφωνεῖ τὸν ἡδὴ αἰρετικὸν Νεστόριον; — Ἐπιστολὴ πρώτη: «Τῷ εὐλαβεστάτῳ καὶ θεοφιλεστάτῳ ΕΠΙΣΚΟΠΩ, ΣΤΑΛΕΙΤΟ ΤΡΓΩ, Νεστορίῳ Κύριλλος Ἐπίσκοπος ἐν Κυρίῳ χαίρειν». — Ἐπιστολὴ δευτέρα: «Τῷ εὐλαβεστάτῳ καὶ θεοφιλεστάτῳ ΣΤΑΛΕΙΤΟ ΤΡΓΩ, Νεστορίῳ Κύριλλος ἐν Κυρίῳ χαίρειν». — Ἐπιστολὴ τρίτη: «Τῷ εὐλαβεστάτῳ καὶ θεοσεβεστάτῳ ΣΤΑΛΕΙΤΟ ΤΡΓΩ, Νεστορίῳ Κύριλλος καὶ ἡ συνελθοῦσα Σύνοδος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐκ τῆς Αἰγυπτιακῆς διοικήσεως, ἐν Κυρίῳ χαίρειν». Τί περισσότερον θέλεις;

Ἡ δὲ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ἁγίου Κυρίλλου συνελθοῦσα ἐν Εφέσῳ Γ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐκάλεσε δι' Ἐπιτροπῆς ἐξ Ἐπισκόπων (τιμῶσα οὕτω τὸ Ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα τοῦ Νεστορίου) τὸν αἰρεσιώχην, ὅπως παρουσιασθῇ ἐνώπιον αὐτῆς καὶ δικασθῇ. Οὗτος ἠρνήθη νὰ προσέλθῃ. Ἡ Σύνοδος, κρινάσα τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ ὡς αἰρετικὴν, κατέδικασεν αὐτὸν ἐρήμην. «...Δακρύσαντες πολλὰς (λέγουσιν οἱ Πατέρες τῆς Συνόδου ἐν τῇ καταδικαστικῇ αὐτῶν ἀποφάσει), ἐπὶ ταύτην τὴν σκηνήν κατ' αὐτοῦ ἐκωσήσαμεν ἀποφασίζοντες: Ὁ βλασφημῶν τὸν παρ' αὐτοῦ Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ὥρισε ΔΙΑ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ ΑἰΓΩΤΑΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ἄλλοτριον εἶναι τὸν αὐτὸν Νεστόριον τοῦ τε Ἐπισκόπου καὶ ἀξιωματικοῦ καὶ παντὸς συλλόγου ἱερατικοῦ». Αὐτοὺς, κ. Καλόμοιρε; Ἦτο λοιπὸν ἢ δὲν ἦτο ἐν ἐνεργείᾳ Ἀρχιερέως ὁ Νεστόριος μέχρι τῆς καταδίκης αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου;

Ὁ κ. Καλόμοιρος δογματίζει ὅτι ὁ δημοσίᾳ κηρύσσων αἵρεσιν Ἐπίσκοπος καθίσταται, διὰ μόνης τῆς προέσεως αὐτοῦ ταύτης, ἄλλοτριος τῆς Ἀρχιερωσύνης καὶ οὐδεμίαν Χάριν παρέχει. Ἡ ἀπαλήπτως ἀποκηρυγμένη Γ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ὅμως διασαλπίζει ὅτι οὐχὶ δι' ἄλλου τινός, ἀλλὰ διὰ τῆς Συνεδικῆς καταδίκης καὶ μόνον δι' αὐτῆς ὁ Νεστόριος ἀπέβη «ἀλλότριος τοῦ Ἐπισκόπου καὶ ἀξιωματικοῦ». Ὁμοίως καὶ ὁ ἀλάθητος Ὅρος τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου βεβαίως καὶ διαγγέλλει ὅτι οὐκ ἄλλη τις πράξις, ἀλλ' ἡ ἀπόφασις τῆς ἐν Εφέσῳ Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἔορισε τὸν Νεστόριον ἐκ τῆς Ἐκκλησίας: «... Καθὰ καὶ ἡ ἐν Εφέσῳ τὸ πρότερον ἐδογματίσθη Σύνοδος, καὶ τὸν ἀσεβῆ Νεστόριον καὶ τοὺς ἄμφ' αὐτόν, ὡς

προσωπικὴν δυνάδα εἰσάγοντας, τῇς Ἐκκλησίας ἐξώθησεν».

Ταῦτα φθέγγονται αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι. Τί ζητεῖ λοιπὸν ὁ δογματικὸς ἱατρός κ. Καλόμοιρος; Νὰ ἀναζητούμεν αὐτὸν ὑπέρτερον καὶ αὐθεντικώτερον τῶν Οἰκουμηνικῶν Συνόδων;

Μετὰ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης

Επιφάνιος Θεοδορόπουλος

Ἀρχιμανδρίτης

(Μακεδονίας 24, ἐν Ἀθήναις Τ.Τ. 103)

Σὺν τῇ ῥητῇ ἐπιφυλάξει παντὸς ἐν γένει δικαιώματός μου, ἀρμόδιος Δικαστικὸς Κλητὴρ ἐπιδότω νομίμως τὴν παροῦσαν ἀπάντησιν εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» πρὸς γνῶσιν αὐτῆς καὶ διὰ τὰς νομίμους συνεπείας, ἀντιγράφων ταύτην ὁλόκληρον ἐν τῇ σχετικῇ ἐκδόσει ἐπιδόσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19ῃ Μαΐου 1970.

Ὁ παραγγέλλων

Επιφάνιος Θεοδορόπουλος

ΜΕΓΑ ΕΤΧΟΛΟΓΙΟΝ

ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐκδοτικοῦ Οἴκου «ΑΣΤΗΡ» Ἀλ. καὶ Ε. Παπαδημητρίου — Λυκοφύγου 10 ἐπανεκδίδεται ΕΤΧΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟ ΜΕΓΑ τῆς κατ' Ἀνατολὰς Ὁρθοδόξης Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

Περιέχει ἀπάσας τὰς ἀκολουθίας τῶν ἑπτὰ μυστηρίων, τὰς τάξεις τῶν χειροτονιῶν, τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἐγκαινίων τοῦ Ναοῦ καὶ πλήθος ἄλλων ἀκολουθιῶν καὶ εὐχῶν.

Ἡ ἐκδοσις ἐγένετο δίχρωμος κατὰ τὴν ἐν Βενετίᾳ ποιαντὴν τοῦ τυπογραφείου «ΦΟΙΝΙΞ», ἐπὶ ἀρίστου χαρτοῦ με δερματόδετον βιβλιοδεσίαν. Σχήμα 17,5Χ25. Σελίδες 704.

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280
Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Διευθυντῆς συντάξεως Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίμπας
Κάνιγγος 32—Ἀθήναι 147

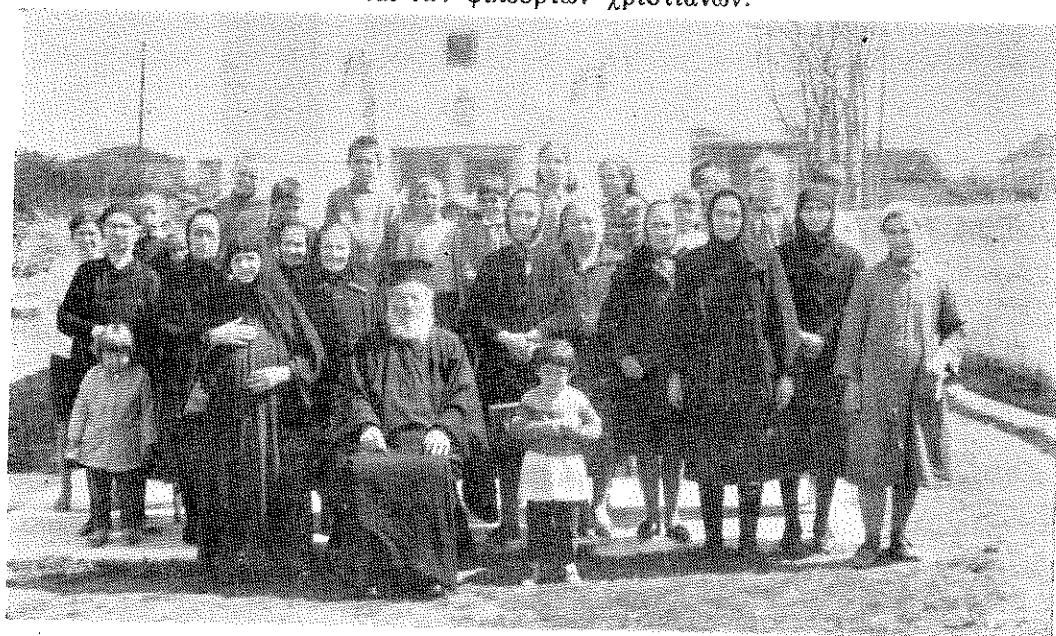
Προϊστάμενος Τυπογραφείου
Γεώργιος Σερμίνης
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—
Ἔτησίᾳ » 30.—
Ἐξωτερικοῦ Ἐξάμηνος δολλάρια 2
Ἔτησίᾳ » 4
Τιμὴ Φύλλου δρχ. 2

Ἀπὸ τὴν Ἱερὰν πανήγυριν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς τὸν ὁμώνυμον Ἱ. Ναὸν Καραβᾶ. Οἱ παλαίμαχοι κληρικοὶ μας· εἰς τὸ μέσον ὁ Ἀρχιμ. Μερκούριος, ἀριστερὰ ὁ δραστήριος ἐφημέριος τοῦ περικαλλοῦς Ἱ. Ναοῦ Νικόλαος Καλοσκάμης καὶ δεξιὰ ὁ ἀπόμαχος Ἱερομ. Γρηγόριος προηγούμενος τῶν φιλεόρτων χριστιανῶν.

Ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Πανήγυριν τῆς Γυναικείας Μονῆς Εὐαγγελιστρίας, Κοινότητος Ἀγίας Παρασκευῆς Ν. Δράμας. Εἰς μέσον ὁ Αἰδὸς. Πρωθιερεὺς ΓΟΧ Δράμας Μ. Σαββόπουλος.

Η ΕΠΙΣΤΟΛΙΜΑΙΑ ΔΙΑΤΡΙΒΗ

Παρατηρήσεις στην περί «μνημοσύνου του 'Αθηναγόρα»
συγγραφή του ἀρχιμανδρίτου τῆς Κρατικῆς Ἐκκλησίας
'Επιφανίου Θεοδωροπούλου

'Αλεξάνδρου Καλομοίρου

4. Οἱ ἀγωνισταὶ τῆς 'Ορθοδοξίας

Οἱ ὀρθολογισταὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ καταλάβουν αὐτὴν τὴν διάκρισι. Γιὰ τὴν ἀκριβεία, ὅπως βλέπω στὸ σημειωματάριό μου, ὁ πατὴρ Ἰερώνυμος δὲν μίλησε γιὰ Νεοημερολογητικὴ Ἐκκλησία. Εἶπε ἐπὶ λέξει: «Οἱ Νεοημερολογίτες δὲν εἶναι νεκροί, εἶναι ἄρρωστοι». Αὐτὸ ὅπως βλέπω τώρα ἔχει τὴν σημασίαν του. Δὲν μπορούμε νὰ μιλήσουμε γιὰ «ἄρρωστη Ἐκκλησία» μπορούμε μόνον νὰ μιλήσουμε γιὰ ἄρρωστα μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ Νεοημερολογίτες εἶναι ἄρρωστα μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἀρρώστια τους εἶναι χρονία ἀπ' αὐτὲς ποὺ ὀδηγοῦν σιγὰ ἀλλὰ σίγουρα στὸν θάνατο. Ἡ ἀρρώστειά τους εἶναι ἡ χειρότερη αἰρεσις ποὺ ἀντιμετώπισε ποτὲ ἡ Ἐκκλησία. Ἡ ἀρρώστια τους εἶναι μὴ κατὰστασις ποὺ δὲν μπορούσε κανεὶς νὰ τὴν ὀνομάσῃ μὲ πολλὰ ὀνόματα: «Οἰκομενισμός», «Συγχρητισμός», «Ἀγνωστικισμός», «Θρησκευτικὴ ἀδιαφορία», «κοσμικότης». Ἡ τοξίνη ποὺ δηλητηριάζει τοὺς νεοημερολογίτας εἶναι τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου τούτου. Μερικὰ ἀπὸ τὰ συμπτώματα τῆς ἀρρώστιας εἶναι: ἡ ἐσθολογικὴ ἐνωσίς τους μὲ τοὺς αἰρετικούς τῆς Δύσεως, τὸ ἀντιμοναχικὸν τους πνεῦμα τὸ ὁποῖο μὲ δυσκολία κρύπτει καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ θεωρούμενος ὡς συντηρητικὸς συγγραφεὺς τῆς «διατριβῆς», ἡ μὴ ἀναγνώρισις ποὺ κέρους τῶν Πατέρων τοῦ ὁποῖον τορπιλλίζεται ἀριστατεχνικῶς στὴς θεολογικὰς του Σχολὰς, τὸ κοινωνικὸν κήρυγμα, ὁ μὲ κοσμικὸ πνεῦμα καλωσιμὸς τῶν ἱερέων, ἡ ἐπίσημος συμφωνία καὶ ἡ γενικὴ οὐσιαστικὴ ἀνοχὴ τοῦ κηρύγματος καὶ τῶν ἔργων τοῦ Ἀθηναγόρα, ἡ πλειοδότησις τοῦ οἰκομενιστικοῦ κηρύγματος καὶ ἡ ἐπέκτασις του σὲ πανθηρηκευτικὸ ἐπίπεδο τόσο ἀπὸ τὴν Σύνοδον ὅσο καὶ ἀπὸ μεμονωμένους Ἱεράρχας τῇ ἀνοχῇ τῶν ὑπολοίπων κ.τ.λ. κ.τ.λ. Ὅπως οἱ Δυτικοὶ τὴν ἐποχὴ τοῦ Φωτίου ἔτσι καὶ οἱ νεοημερολογίτες τῶν ἡμερῶν μας κοιδοῦν στὴ ράχι τους πλῆθος κακῶν. Καὶ ἡ ἀρρώστια τῆς Δύσεως ἦταν μὴ ἀρρώστια χρονία ἀλλὰ σίγουρα θανατηφόρος. Ὁ θάνατος στὴν Δύσι ἐρχόταν σιγὰ σιγὰ, τὸ δηλητήριον τοῦ ὀρθολογισμοῦ πότιζε λίγο λίγο τὰ κύτταρα τοῦ μέλους ἐκείνου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ποὺς μπορεῖ νὰ πῇ ποτὲ ἀκριβῶς ἀρχισε ἡ ἀρρώστια τῆς Δύσεως; Ψάχνοντας μπορεῖ νὰ φθάσῃ κανεὶς μέχρι τὸν Αὔγουστινον καὶ ἴσως καὶ πρὶν αὐτοῖς. Ποὺς μπορεῖ νὰ πῇ ποτὲ ἐνεκρώθη τελειωτικὰ ἡ Δύσις; Οἱ ἔχοντες, ὅπως ὁ συγγραφεὺς τῆς «διατριβῆς», παλιὰ νουτροπία θὰ ἀπαντήσουν ἀδι-

στακτα ὅτι ἡ Δύσις ἐνεκρώθη πνευματικῶς μόλις ἡ Σύνοδος τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀφώρισε τὸν Παπισμὸν τὸ 1054. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἀκόμη θὰ ἦσαν διστακτικοί. Ἄραγε, θὰ ἔλεγαν, τότε ἐπῆλθε ἡ νέκρωσις ἢ ὅταν κατέφθασαν οἱ ἐπιστολὲς τῶν ἄλλων Πατριαρχείων ποὺ ἔγραψαν ὅτι συμφωνοῦν μὲ τὸν ἀφορισμὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως; Καὶ ποτὲ κατέφθασαν οἱ ἐπιστολὲς αὐτῆς, ἢ ποτὲ ἐλήφθησαν οἱ ἀποφάσεις τῶν ἄλλων Πατριαρχείων; Πολὺ μεροδεμένα πράγματα. Πάντως ἔτσι ἢ ἄλλοιως, ἐφ' ὅσον τοποθετηθῶν τὴν γέκρωσι τῶν Δυτικῶν μετὰ τὸν ἀφορισμὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως παραδέχονται ὅτι πρὸ τοῦ ἀφορισμοῦ αὐτοῦ ἡ Ἐκκλησία τῶν Λατίνων ἦταν Ἐκκλησία ζῶσα. Εἰς ὅμως ἡ πρωτόθρονος Ἐκκλησία τῆς Ρώμης ἦταν Ἐκκλησία ζῶσα πρὸ τοῦ ἀφορισμοῦ τῆς ἀπὸ τὴν σύνοδον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τότε ζῶσα αὕτη Ἐκκλησία καὶ πρωτόθρονος, ἔχουσα ἀφορίσει πρὶν αὕτη τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν κατέστησε διὰ τοῦ ἀφορισμοῦ καὶ τοῦ ἀναθέματος τῆς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν νεκρὰ πρὶν αὕτη προλάβει νὰ ἀναθεματίσῃ τὴν αἰρετικὴν Δύσιν καὶ ἄρα... Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι σήμερον ἡ αἰρετικὴ Ἐκκλησία τοῦ Πάππαι!! Ἴδου ποὺ φθάνομε διὰ τῆς Ἐπιφανίου Ἐκκλησιολογίας...

Ὅ,τι συνέβη μὲ τὴν Χριστιανοσύνην τῆς Δύσεως τὸ ἴδιον συμβαίνει μὲ τοὺς Νεοημερολογίτας στὴν ἐποχὴ μας. Ἡ Δύσις ἐπὶ αἰῶνες ἦτο ἄρρωστη καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ πῇ ποτὲ ἀκριβῶς ἐνεκρώθη πνευματικῶς. Οἱ Νεοημερολογίτες ἐπὶ δεκαετίες εἶναι ἄρρωστοι καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ πῇ ποτὲ ἀκριβῶς μῆτραι τὰ μικρόδια μέσα στὸ σῶμα τῆς Ἑλλαδικῆς Χριστιανοσύνης. Ἴσως τὸ πρῶτον μικρόδιον νὰ ἦταν ὁ Θεόκλητος Φαρμακίδης. Τὸ πρῶτον ἐμφανὲς σύμπτωμα τῆς ἀρρώστιας ἦταν πάντως ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἐσθολογισμοῦ. Ἀπὸ τότε οἱ Νεοημερολογίτες ἀσθενοῦν βαρύνοντα καὶ τελευταίως ἔχουν πέσει σὲ πνευματικὸν κῶμα ἔτσι ποὺ νὰ εἶναι δικαιολογημένοι ὅσοι τὰ ἔχουν πραγματικῶς χαμένα μπροστὰ σ' αὐτὴν τὴν κατάστασιν καὶ δὲν ἔχουν νὰ κάνουν μὲ νεκρὸ ἢ μὲ ἐτοιμοθάνατον.

Ὁ σοφὸς Ἱεράρχης τ. Φλωρίνης Χρυσόστομος εἶχε κάνει μίαν διάκρισιν ποὺ ἐσκανδάλισε τοὺς ὀρθολογιστάς. Εἶπε ὅτι οἱ Νεοημερολογίτες εἶναι δυνάμει σχισματικοὶ ὅχι ὅμως καὶ ἐνεργείᾳ. Ἡ διάκρισις αὕτη εἶναι κατὰ πάντα σύμφωνη μὲ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιολογίαν ποὺ δὲν ἀντιλαμβάνεται τὰ

πράγματα κατά τρόπο μηχανικό αλλά οργανικό. Ένας σπόρος σταριού δυνάμει είναι στάχυς ενεργεία όμως δεν είναι παρά μόνον σπόρος. Όταν μπει στη γη δεν γίνεται ο σπόρος άμέσως στάχυς, μεταμορφώνεται σιγά σιγά όλίγον κατ' όλίγον. Πόσο χρόνο χρειάστηκε ο σπόρος της αίρέσεως των Λατίνων για να γίνει το φρούτο δένδρου που βλέπουμε σήμερα; Και όχι μόνον αυτό. Πόσος χρόνος χρειάστηκε για να γίνει το Σχίσμα μεταξύ 'Ανατολής και Δύσεως; Οι ιστορικοί γράφουν: «Όταν το έπί Φωτίου άρξάμενον σχίσμα της δυτικής από της ανατολικής Έκκλησίας επερατώθη έπί του Μιχαήλ του Κηρουαρίου, τώ 1054». Δηλαδή χρειάστηκε δύο ολοκληρώς αιώνες για να ολοκληρωθεί. Έν τούτοις ή Δυτική Έκκλησία ήταν δυνάμει αίρετική πολύ πρὸ του Φωτίου. Άλλά και έπί Φωτίου και ίσως και μετά τον Φώτιο υπήρξαν στιγμές ανανήψεως, υπήρχαν στην Δύση άνθρωποι που έβλεπαν. Πότε ενεγράθη τελείως ή Δύσις; Ποιός μπορεί να το πει; Άλλά και τί σημασία έχει να το ξέρουμε; Η Δύσις ήταν άφροστη, ήταν ένα πλοίο που άνοιξαν τα ύφαλά του και έκανε νερά και βυθίζοταν. Άλλοίμονο σ' εκείνον που βλέπει το πλοίο στο όποιο βρίσκεται να βυθίζεται και παραμένει άτάραχος χωρίς να σπύση να μπει στις σωσιβίους λέμβους.

Σήμερα στους Νεοσημερολογίτας ο σπόρος της αίρέσεως έχει βλαστήσει κι' έχει γίνει φυτό. Δεν μας είναι καθόλου απαραίτητο να γνωρίζουμε αν υπάρχουν ακόμη ή όχι ικμάδες ζωής μέσα σ' αυτό το άφροστημένο μέλος της Έκκλησίας του Χριστού. Ένα είναι βέβαιο: οι κεντρικές αρτηρίες του έχουν θρομβωθεί. Και όσα τμήματα παραμένουν ακόμη ζωντανά λόγω της ισχνής παραπλεύρου κυκλοφορίας δεν θα είναι ζωντανά ύστερα από λίγο. Αν θέλουν να επιζήσουν πρέπει να μεταμοσχευθούν.

Τό ότι ή Όρθόδοξος Έκκλησία «ηθείτο και τον Πάπαν και τας κακοδοξίας αυτού αιώνας όλως πρὸ του 1054» πρὸ της τελειωτικής αποκηρύξεως της Ρώμης, όπως γράφει ο π. Ήλιφάνιος, δεν σημαίνει καθόλου ότι ή Δύσις δεν ήτο, όλο αυτό τό διάστημα της άνοξης, άσθενής πρὸς θάνατον. Ούτε σημαίνει ότι ο θάνατος έπήλθε ακριβώς την στιγμή της έπισήμου αποκηρύξεως. Η έπίσημος αποκήρυξις ήτο τό πιστοποιητικό του θανάτου. Τό πιστοποιητικό του θανάτου εκδίδεται μετά τον θάνατο. Δεν είναι τό πιστοποιητικό που επιφέρει τον θάνατο. Έξ άλλου τό πιστοποιητικό μπορεί να άργήσει πολύ να εκδοθή ή μπορεί να μη εκδοθή καθόλου.

Δέν πρέπει λοιπόν να σκανδαλίζονται όσοι μας ακούν από την μία να λέμε ότι οι Νεοσημερολογίτες είναι αίρετικοί και από την άλλη να παραδεχόμαστε ότι στην άρχή υπήρχε ακόμη σ' αυτούς ή Χάρις των Μυστηρίων που χάνεται λίγο λίγο όσα προχωρεί ή άφρόστια και βυθίζονται διαρκώς και πιο βαθιά στην αίρεσι. Ούτε πρέπει να θεωρούν ως αντιπαρκώς τους ισχυρισμούς των Παλαισημερολογιτών που τό 1935 παραδέχονται την ύπαρξι Χάρτος στην Νεοσημερολογική Έκκλησία και τό 1950, όταν βλέ-

πουν τους Νεοσημερολογίτας άγρίους και άδίστακτους διάκτας της Έκκλησίας του Χριστού, την άρνούνται. Μήπως τό 867 έπί Φωτίου δεν έγινε τό ίδιο; Η Σύνοδος αυτή της Κωνσταντινουπόλεως άφώτισε από τότε ακόμη τον Πάπα και τους μετ' αυτού κοινωνούντας. Και τό 879 σε νέα Σύνοδο της Όρθοδόξου Έκκλησίας δεν επεκαυρώθησαν οι αποφάσεις του 867 μέσα στον ναό της Αγίας Σοφίας; Έν τούτοις πολλά μαρτυρούν ότι οι Όρθόδοξοι και μετά από αυτά τά γεγονότα εξακολούθησαν να άναγνωρίζουν για άρετον καιρό ακόμη νησίδες Χάρτος μέσα στον δυτικό κόσμο. Τό ίδιο ακριβώς επαναλαμβάνεται σήμερα γιατί πολλοί είναι οι Παλαισημερολογίτες που γνωρίζουν και στις μέρες μας ακόμη τέτοιες νησίδες Χάρτος ανάμεσα στους Νεοσημερολογίτας. Όμως και αυτές οι νησίδες πλέον άσφυκτιούν και πεθαίνουν από έλλειψη πνευματικού όξυγόνου, ή δέχονται την χαριστική βολή διωκόμενες από τους ίδιους τους Νεοσημερολογίτας. Ίεράρχας των σταύς όποιους θέλησαν να μείνουν πιστές για να μη δημιουργήσουν δήθεν σχίσματα μέσα στην Έκκλησία.

Τά της Έκκλησίας Μυστήρια και ό,τι άφορά την χάρι του Θεού είναι υπέρ νουν και έννοιαν. Άς μη χάνουμε σ' αυτά την υπερήφανη όρθολογιστική μας σκέψη με την άπαίτησι να καταλάβουμε τά και ανθρώπους και άγγέλους απρόστα κρίματα του Θεού. Η αίρεσις είναι άνησις άποδοχής της φωτιστικής Χάρτος του Θεού, είναι θεληματική τύφλωσις, μία κατάσταση δηλαδή που δεν συμβιβάζεται με την παρουσία του Παναγίου Πνεύματος. Δεν υπάρχει Χάρις, δεν υπάρχουν Μυστήρια στους αίρετικούς, διότι για να φθάση να γίνει κανείς αίρετικώς σημαίνει πως έχει πλέον διώξει μακριά του την Θεία Ένέργεια. Άν υπήρχε σ' αυτόν ή Θεία Ένέργεια δεν θα ήταν αίρετικός. Τό ότι είναι αίρετικός είναι άπόδειξις ότι δεν έχει τό Πνεύμα τό Άγιον και χωρίς τό Άγιον Πνεύμα πως μπορούμε να μιλούμε για μυστήρια; Όμως όπως στην Άγιότητα υπάρχουν βαθμίδες έτσι υπάρχουν βαθμίδες και στην άμαρτία, έτσι υπάρχουν βαθμίδες και στην αίρεσι. Η αίρεσις βέβαια είναι ή βαρύτερη απ' όλες τις πρὸς θάνατον άμαρτίες ακριβώς γιατί αποξενώνει τον άνθρωπο από την Έκκλησία. Έν τούτοις πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί να μη σχηματιστούμε όρθολογιστικά τό πράγματα βάζοντας τα στα καλούτια της περιορισμένης και άμαρτωλής νοημοσύνης μας. Μπορεί ένας άνθρωπος να κηρύττει δημοσία μία φανερά αίρεσι χωρίς να είναι στην πραγματικότητα αίρετικός, διότι κηρύττει την αίρεσι από άγνοια και μόλις του έξηγήσουν ότι σφάλλει και ότι δεν είναι αυτό τό φρόνημα της Έκκλησίας παίρνει άμέσως πίσω τά λόγια του. Μπορεί ένας άνθρωπος να κοινωνή με αίρετικούς χωρίς να ξέρη ότι είναι αίρετικοί. Μπορεί ή ίδια ένέργεια άλλοτε μὲν να συνιστά αίρεσι και άλλοτε να είναι πράξις ιεροποστολής.

Όταν οι Ιουδαίζοντες έκαναν περιτομή στους έξ Έθνών Χριστιανούς, ή πράξις των άποτέλουσε αίρεσι διότι θεωρούσαν την περιτομή άναγκαία

για την Σωτηρία επιστρέφοντας πίσω στην δουλεία του Νόμου από την οποία μᾶς ἐλύτρωσε ὁ Χριστός. Ὅμως ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὁ ὁποῖος ἐκτύπησε αὐτὴ τὴν αἵρεσι μὲ ὅλη τὴν δύναμι τῆς ψυχῆς του δὲν ἐδίστασε νὰ κἀνὴ περικοπὴ ὁ ἴδιος σὲ μαθητὰς του γιὰ νὰ μὴ προκαλέσῃ σκάνδαλο καὶ ζημιωθῇ ἔτσι τὸ Εὐαγγέλιο.

Ὅταν τὸν περασμένο αἰῶνα ἡ νεοπαγὴς Ἐκκλησία τῆς Ἰαπωνίας ζήτησε ἀπὸ τὴν Μητέρα τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας νὰ τῆς ἐπιτρέψῃ νὰ ἀλλάξῃ τὸ ἐορτολόγιο ἢ ἄδεια τῆς ἐδόθη χωρὶς καμμία αὐτοσέφαλος Ἐκκλησία νὰ φέρῃ ἀντίρρηση διότι ἀπῆρχε ἱεραποστολικὴ ἀνάγκη γιὰ τὴν ἀλλαγὴ αὐτὴν. Ἐπῆρετε ὠρισμένους μεγάλες Χριστιανικὲς ἐορτὲς νὰ συμπέσουν μὲ μεγάλες εἰδωλολατρικὰς ἐορτὲς τῶν Ἰαπώνων ὅπως στοὺς πρώτους αἰῶνες τοῦ Χριστιανισμοῦ ἡ Ἐκκλησία καθόριζε μεγάλες χριστιανικὰς ἐορτὲς νὰ συμπέσουν μὲ μεγάλες ἐορτὲς τῶν εἰδωλολατρῶν διότι αὐτὸ εἶχε μεγάλη ἱεραποστολικὴ σημασία καὶ ἦταν σὰν μία ἀντεπίθεσις τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία κατεδίωκε τὰ δαιμόνια τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς πού ἔκαναν τὴν μεγαλύτερη θραύσι. Ἔτσι ὠρίσθηκε ἡ ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων τίς ἡμέρες τῆς εἰδωλολατρικῆς ἐορτῆς τῆς γεννήσεως τοῦ ἡλίου π.χ. Ἐχοιμε λαπὸν δυὸ Ἐκκλησίαις πού ἀλλάξαν τὸ ἐορτολόγιο, τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἰαπωνίας καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Πόση ὅμως διαφορὰ ἀνάμεσα στὶς δύο αὐτὲς ἀλλαγές! Ἡ πρώτη ἔγινε γιὰ νὰ διευκολυνθῇ ἡ ἐξάπλωσις τῆς Ὁρθοδοξίας σὲ μιὰ εἰδωλολατρικὴ χώρα, ἡ ἄλλη ἔγινε γιὰ νὰ διευκολυνθῇ ἡ διέσδυσις τῶν αἱρέσεων τῆς Δύσεως σὲ μιὰ Ὁρθόδοξον χώρα πρὸς δόξαν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἡ ἴδια πράξις τὴν μιὰ φορὰ ἦταν ἐποικοδομητικὴ καὶ τὴν ἄλλη φορὰ ἦταν καταστρεπτικὴ.

Ἐπάρχουν καὶ σήμερα, κάτω ἀπὸ τίς πτέρυγες τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς διασποράς δυὸ-τρεῖς μικρὲς Ἐκκλησίαις πού γιὰ λόγους ἱεραποστολικούς ἢ γιὰ νὰ μὴ διασκορπισθῇ καὶ ἀπορροφηθῇ ἀπὸ τοὺς αἱρετικούς τὸ ποιμνίόν τους γίνονται δεκτὲς μὲ τὸ παπικὸ ἐορτολόγιο σὺν ὅποιον ἐγεννήθησαν τὰ μέλη τῶν Ἐκκλησιῶν αὐτῶν. Ἡ μία εἶναι ἡ μικρὴ ἱεραποστολικὴ Ἐκκλησία τῆς Ὀλλανδίας ἀποτελουμένη ἀπὸ Λυτικούς πού γνώρισαν πόσα πρόσφατα τὴν Ὁρθόδοξίαν. Ἡ διατήρησις τοῦ παπικοῦ ἐορτολογίου τοὺς διευκολύνει στὴν ἱεραποστολὴ ἐντὸς τῆς Ὀλλανδίας. Ἡ ἄλλη εἶναι ἡ ὑπὸ τὸν Ρωμανικὴς καταγωγῆς ἐπίσκοπο Θεόφιλο μὲ μέλη Ρωμανικῆς καταγωγῆς γεννηθέντα μὲ τὸ νῆα ἡμερολόγιο τὴν ὁποία ἂν δὲν τὴν ἐδέχετο ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία τῆς διασποράς ὑπῆρχε μεγάλος κίνδυνος νὰ διασκορπισθῇ καὶ νὰ χαθῇ. Αὐτὲς τίς πράξεις οἰκονομίας τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς διασποράς ὁ π. Ἐπιφάνιος ἐπιχειρεῖ νὰ τοποθετήσῃ δικολαβικῶς στὸ ἴδιο ἐπίπεδο μὲ τὴν οἰκουμενιστικὴν προδοσίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ὅμως ὅσο καὶ ἂν θελήσῃ νὰ διαστρεβλώσῃ σοφιστικῶς τὴν ἀλήθειαν δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ ἐμφανίσῃ μιὰ πράξι διασώσεως ναυαγῶν ὡς πράξι τορπιλισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅσο ὀρθολογιστὴς καὶ ἂν εἶναι κανεὶς εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι τὸ νὰ κἀνὴ κανεὶς τὴν ἴδια ἁμαρτία μὲ ἕναν ἄλλον δὲν σημαίνει ὅτι ἔχει ὑποσῆμα καὶ τὴν ἴδια εὐθύνη. Ἡ ἴδια πράξις εἶναι δυνατὸν ὑπὸ ὠρισμένας συνθήκας νὰ εἶναι ἁμαρτία καὶ ὑπὸ ὠρισμένας ἄλλας συνθήκας νὰ εἶναι ἀρετὴ. Τὸ νὰ κτυπήσῃ κανεὶς κάποιον θεωρεῖται ἀπὸ ὅλους ἁμαρτία, ὅταν ὁ Χριστὸς κτυπήσῃ τοὺς ἐμπόρους τοῦ Ναοῦ ἦταν αὐτὸ ἁμαρτία; Ὅλοι θὰ συμφωνήσουν ὅτι τὸ ψέμα εἶναι ἁμαρτία. Ὅταν ὁμοῦ ἐκείνος ὁ ἀσκητὴς τῆς ἐρήμου, γιὰ τὸν ὁποῖον μᾶς διηγείται τὸ γεροντικόν, εἶπε ψέματα στοὺς ληστὰς γιὰ νὰ σώσῃ αὐτὸν πού οἱ ληστὰς κινηγοῦσαν, ἔκανε ἁμαρτία; Ἡ Διάκρισις εἶναι ἡ πρώτη τῶν ἀρετῶν, τὸ πηδάλιον τῆς κατὰ Χριστὸν ζωῆς. Ἡ εἰσαγωγή τοῦ νέου ἐορτολογίου εἶναι αἵρεσις διότι εἶναι ἡ πρώτη πράξις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ κανένας λογικὸς ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ ἀμνησθηθῇ ἐπὶ ὅτι ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι αἵρεσις. Ὅμως δὲν φθάνει νὰ κοινωνῇς μὲ αἱρετικούς γιὰ νὰ εἶσαι συνυπεύθυνος μὲ αὐτούς. Πρέπει καὶ νὰ ξέρῃς ὅτι εἶναι αἱρετικοί. Ὅταν αὐτοὶ σὲ ξεγελάσουν καὶ ἐμφανίσουν τοὺς ἑαυτοὺς των ὡς Ὁρθοδόξους, ὅταν προκαλέσουν σύγχυσι καὶ ἀναταραχὴ μέσα στὴν Ἐκκλησίαν τότε καὶ ἡ εὐθύνη σου μετριάζεται. Μποροῦμε ἄραγε νὰ χαρακτηρίσουμε ὡς συνυπεύθυνους μὲ τοὺς καινοτόμους οἰκουμενιστὰς τοὺς ἀγαθοὺς λευίτας τοῦ 1924 πού συνέχισαν καὶ μετὰ τὴν ἀνατροπὴ τοῦ ἐορτολογίου τὸ μνημόσυνο τῶν ἐπισκόπων τους; Ὁ π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος σήμερα γνωρίζει καλὰ ὅτι κοινωνεῖ μὲ τὸν «πλέον ἀπαίσιο συγχρητισμό», ἐκεῖνοι ὅμως δὲν τὸ εἶχαν καταλάβει αὐτό. Βέβαια δὲν ἦσαν ὅλοι οἱ ἱερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀγαθοὶ λευίτες, ὑπῆρχαν πολλοὶ πού ἦσαν πονηρότατοι, ἤξεραν τί ἐπεδιώκετο καὶ συνευδοκοῦσαν. Ὅμως θὰ κἀνοιμε μεγάλη ἀδικίαν ἂν ποῦμε ὅτι ὅλοι τους ἦσαν πονηροὶ καὶ ὅλοι τους ἤξεραν.

Μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ἕνα κακὸ εἶναι πάντοτε κακὸ ἀσχετὰ ἂν τὸ ξέρῃ κανεὶς ἢ ὄχι. Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ξεχνοῦμε τὸ τοῦ Κυρίου: «οἱ γνόντες διαφύονται πολλάς, οἱ δὲ μὴ γνόντες διαφύονται ὀλίγας». Ἄς μὴ ξεχνοῦμε ἐκεῖνον τὸν γέροντα γιὰ τὸν ὁποῖον διαβάσαμε στὸ Γεροντικόν, πού ἐκκλησιάζετο σὲ ἐκκλησίαν Ἀρειανῶν καὶ ἐπειδὴ ἦταν ἀπλὸς δὲν εἶχε καταλάβει ὅτι ἦσαν αἱρετικοί. Ὁ Θεὸς δὲν τὸν συνερίσθηκε ἀλλὰ σὺν τέλος τῆς ζωῆς του τὸν βοήθησε νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ προσέλθῃ στοὺς Ὁρθοδόξους. Μὲ ποῖο δικαίωμα λοιπὸν ἡμεῖς θὰ γίνοιμε βασιλικώτεροι τοῦ Βασιλέως καὶ θὰ κατακρίνομε αὐτοὺς πού δὲν κατακρίνει ὁ Θεός;

Εἶναι λοιπὸν πολὺ ὀρθολογιστικὸ νὰ ποῦμε ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ἐορτολογίου τοῦ 1924 ἐστερηθῇ ἀκριαίως τῆς Χάρτος τοῦ Θεοῦ. Αὐτὲς εἶναι σχηματισμοὶ πού ἐκλινοῦν τὸ στενὸν ἀνθρώπινον μυαλὸ καὶ δίνουν εἰκόλες ἀλλὰ ὄχι ἀληθινὰς λύσεις στὰ προβλήματά μας. Ἄν ὁ Θεὸς ἐνεργήσῃ ὅπως σκέπτονται οἱ ὀρθολογιστὰς ἡ

στας χωρίς να θέση ως όρον την επάνοδό των στο Ὁρθόδοξο εορτολόγιο ενεργούσα με ἀποστολική πραγματικά σοφία γὰρ νὰ μὴ τοὺς σκανδαλίσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ τοὺς σπρώξῃ νὰ χαθοῦν μέσα στὴν Ἀμερικανικὴ πανθηρογενετικὴ Βαβυλῶνα.

Τὸ ὅτι ἡ χειροτονία ἔγινε χωρίς νὰ ἐνημερωθῇ ἡ Σύνοδος, μόνον ἀπὸ κακόπιστο ἄνθρωπο θὰ μπορούσε νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς περιφρόνησις. Ὁ Σεραφεῖμ κάθε ἄλλο παρὰ «ἔγραψεν εἰς τὰ παλαιὰ αὐτοῦ ὑποδήματα τὸν πρόεδρον τῆς ἐαυτοῦ Συνόδου καὶ τὰ μέλη ταύτης». Ἀπεναντίας, γνωρίζοντας τὴν δυσχεροῖν θέσιν ὅποια βρισκόταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ Ρωσικὴ Σύνοδος θέλησε νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ κάθε ἐθνήνῃ γὰρ νὰ μὴ σταρεῖ ἡ μῆνις τῆς Ἑλληνικῆς κροατικῆς Ἐκκλησίας ἐναντίον τῆς Συνόδου καὶ τοῦ ποιμνίου της ἀλλὰ μόνον ἐναντίον τοῦ δικοῦ του προσώπου. Ἐὰν δὲν ἴσχυε ἐκ μέρους τοῦ Σεραφεῖμ ἡ πρόθεσις νὰ καλῇ τὴν σύνοδο δὲν θὰ ἔγραφε μέσα στὴν βεβαίωσιν τῆς χειροτονίας ὅτι αὐτὴ ἔγινε «ἀνευ γνώσεως τῆς Συνόδου».

Τὸ ὅτι, ἐξ ἄλλου, ἡ Σύνοδος ἦτο σύμφωνος μετὰ τὴν χειροτονία αὐτήν, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἐρωτήθη, ἀποδεικνύεται ἀπ' ἐνὸς μὲν ἀπὸ τὸ ὅτι καμία τιμωρία δὲν ἐπεβλήθη εἰς τὸν Σεραφεῖμ ἐκ μέρους τῆς Συνόδου. Ἀντὶ νὰ ἐπιβληθῶν τιμωρεῖς, βλέπομε νὰ ταξιδεύῃ στὴν Ἑλλάδα ἕνας ἄλλος Ἱεράρχης τῆς Ρωσικῆς Συνόδου τῆς διασπορᾶς, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Λεόντιος τῆς Χιλῆς, καὶ νὰ χειροτονῇ μαζί μετὰ τὸν Ἀκάκιον τοὺς λοιποὺς Ἀρχιερεῖς τῶν γνησίων Ὁρθόδοξων τῆς Ἑλλάδος. Οὔτε καὶ σ' αὐτὸν βεβαίως ἐπεβλήθη καμία τιμωρία ἐκ μέρους τῆς Συνόδου. Ἀπ' ἐτέρου τὴν κατὰ βάθος συμφωνία τῆς Συνόδου γὰρ τὴν χειροτονίαν τῶν Ἑλλήνων Παλαισημερολογιτῶν Ἀρχιερέων ἀποδεικνύει ἡ ἐκ τῶν ὑστέρων ἐπίσημος ἀναγνώρισις τῶν ἀπὸ ὁλόκληρο τὴν Σύνοδο τῶν Ρώσων τῆς διασπορᾶς.

Εἶναι, λέγει, ὑπερόριος ἡ χειροτονία τῶν γνησίων Ὁρθόδοξων Ἀρχιερέων τῆς Ἑλλάδος διότι ἔγινε ἀπὸ Ἐπισκόπους Ἀμερικῆς, πράγμα τὸ ὁποῖον ἀπαγορεύεται ἀπὸ τοὺς κανόνας. «Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, γράφει, ἀπαγορεύεται νὰ χειροτονῇ Ἐπίσκοπον ἢ ἄλλον Κληρικόν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κύπρου ἢ τῆς Κρήτης, Σερβίας, Βουλγαρίας κ.ο.κ.» Συμφωνοῦμε ὅτι ἀπαγορεύεται πράγματι κατὰ τέτοιο ὅταν οἱ Ἐκκλησίες τῆς Κρήτης, τῆς Κύπρου, τῆς Σερβίας, τῆς Βουλγαρίας κ.ο.κ. εἶναι κατ' ὅλα Ὁρθόδοξες. Ἐὰν ὅμως ὑποτεθῇ ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου γίνεται αἰρετικὴ, θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι ἀπαγορευμένο ἀπὸ τοὺς κανόνας νὰ χειροτονῇ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος γὰρ τοὺς ὀλίγους ἐναπομένοντας Ὁρθόδοξους τῆς Κύπρου ἕναν ἢ δύο Ἀρχιερεῖς; Δὲν θὰ ἦταν ἐγγληματικὴ ἀδιαφορία νὰ μὴ χειροτονῇ; Ὅταν τὸ Βυζάντιο ἔστειλε Ἐπισκόπους νὰ ποιμάνουν τὴν Ρωσσία ἦσαν οἱ Ἐπίσκοποι αὐτοὶ ὑπερόριοι; Ἐὰν δὲν εἶχε γίνῃ ἡ ἀλλαγὴ τοῦ εορτολογίου στὴν Ἑλλάδα, ἂν ἡ κροατικὴ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δὲν εἶχε πάρει τὸν δρόμο τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἂν παρόμενε γνησίως Ὁρθόδοξος τότε πράγματι οἱ χειροτονίες Ἑλλήνων Ἀρχιερέων ἀπὸ Ρώσους τῆς Ἀμερικῆς θὰ ἔπρεπε νὰ θεωρηθῶν ὑπερόριες καὶ ἄρα ἀντικανονικές. Τώρα ὅμως, ὅχι μόνον ἀντικανονικὲς δὲν εἶναι, ὅχι μόνον ὑπερόριες δὲν μποροῦν νὰ χαρακτηρισθοῦν ἀλλὰ ἀπεναντίας εἶναι σωτήριες. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο περιεσώθη στὴν Ἑλλάδα τὸ λείμμα τῆς Χάριτος, ὁ περιούσιος λαὸς τῶν Παλαισημερολογιτῶν, ποῦ ὅπως ἄλλοτε ὁ Ἰσραὴλ, παρ' ὅλες τὴς μικρότητες καὶ τὴς κακίας του, χρησιμεύει σὰν γέφυρα τῆς ἀληθείας ἐπάνω στὴν ὅποια θὰ περπατήσουν ὅσοι σ' αὐτὴν τὴν χώρα σέβονται ἀκόμη τὸν Θεὸ γὰρ νὰ διαδοῦν τὸν ἀκριβένο χεῖμαρρο τῆς παρούσης δοκιμασίας.

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἐορτολογίου τῆς Θεοτόκου εἰς Μόντρεαλ Καναδᾶ. Ὁ Σεβ. Ἀποστόλης κ. Πέτρος, ὁ δραστήριος ἐφημέριος Ἀρχιμ. Ἀκάκιος, οἱ Ἀρχιμ. Ἐφραίμ καὶ Νικόδημος καὶ Ἱεροφάνταις, ἐμπροσθεν τοῦ Ἱ. Ναοῦ κατὰ τὴν ἐορτήν.

Εἰσφοραὶ ὑπὲρ τοῦ Οἰοτροφείου

Μέσω Ἀρχιεπισκόπου

Ἀρχιεπίσκοπος Αὐξάντιος	1.000	Ι. Μ. Ἀγ. Ἰω. Προδρόμου (Κουβαράς)	500
Κωνσταντῖνα Καταλόδη (Πετρούπολις)	600	Ἑλένη...	100
Ἀγγελικὴ Φουτρῇ μέσῳ Π. Στεφάνου	1.000	Β. Ἀποστολόπουλος (DETROIT)	600
Ι. Μονὴ Κοιμήσεως Θεοτόκου (Ἀχαρνά)	11.000	Ἑλένη Ὁδ. Γάζα	50
Ἀρχιμ. Ἀθανάσιος Παστάλας (Λάρισα)	920	Κυρία ἀνώνυμος	100
Ι. Ν. Ἀγ. Ἀναργύρου (Αἰγίνης)	375	Ἀρχιμ. Δανιὴλ Μπούρας	200
Κυρία ἀνώνυμος (Ἀθήναι)	300	Ι. Μονὴ Εὐαγγελιστρίας (οἰνοῦσαι)	2.000
Ἀρχιμ. Σάββας Σταυροβουνιώτης	1.000	Κωνσταντ. Κόκκαλης (Μόντρεαλ)	150
Γεώργιος Ἀναπλιώτης (Χίος)	5.000	Ἀνώνυμος (ἐκ Στυλίδος)	2.000
Μοναχὴ ἀνώνυμος	100	Ι. Ν. Ἀγ. Παρασκευῆς (Πτολεμαῖς)	500
Μοναχὴ Μαρία	100	Ἰὼννη Παντελέον (Πετρούπολις)	100
Ἀνώνυμος (Πετρούπολις)	500	Κυρία ἀνώνυμος (Ν. Λίβια)	100
Μαρία Βαρδαμάσκου	50	Δημήτ. Ἀναγνώστου (Ποταμὰ Θάσου)	150
Εὐαγγελία Τσαμίση	1.000	Σοφία Ν. Παπαδοπούλου (Ποταμὰ)	100
Ἀνώνυμος (Ἀθήναι)	100	Ἀνώνυμος (Ἀθήναι)	500
Ι. Μονὴ Ἀγ. Θεοδώρου (Πάρος)	400	Δημήτριος Γεωργιάδης (Ἀθήναι)	200
Ι. Μονὴ Ἀγ. Ἰω. Θεολόγου (Θεσσαλονίκη)	150	Ι. Μ. Ἀγ. Ἰω. Θεολόγου (Πετρούπολις)	700
Παρασκευὴ Κλησιούνη	800	Μοναχὸς Χαράλ. Τομπιάδης (Ἀγ. Ὄρος)	5.000
Κυρία ἀνώνυμος (Ταμπόρια)	1.000		
Ι. Ν. Ἀγ. Ταξιάρχων (Ν. Ἡράκλειον)	200		
		ΣΥΝΟΛΟΝ	38.645

Οἰοδομητιυὴ στήλη

Θανατώνεις τὴν ψυχὴν σου

Παρεμβαίνεις νὰ ἀποσπᾷς τὸ τέκνον σου ἀπὸ τὴν τιμωρίαν τοῦ πατρός, ὁ ὁποῖος τὸ κρεπὰ διὰ τὸ καλὸν του. Νὰ ἤξευρες, τί κακὸν τοῦ κἀμινεῖς; Κυριολεκτικῶς τὸ καταστρέφεις. Χωρὶς ὑπερβολήν, τοῦ θανατώνεις τὴν ψυχὴν! Δὲν ἀπαιτεῖται πολλὴ σκέψις διὰ νὰ τὸ καταλάβῃς. Χρειάζεται μόνον νὰ συμπιᾷς ὀλίγον τὸ τυφλὸν αἰσθημὰ σου διὰ νὰ ἠμπορέσῃς νὰ σκεφθῇς κάπως ψυχραιμότερον. Καὶ θ' ἀντιληφθῇς ἀμέσως, πόσον δίκαιον εἶχε ὁ Σολομὼν, ὅταν ἔλεγε, ὅτι «ἐάν πατάξῃς αὐτὸν ῥάβδῳ, οὐ μὴ ἀποθάνῃ, ἀλλὰ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐκ θανάτου ῥύσῃ».

Ἠτάκησεν ὁ μικρός; Ἐάν δὲν τιμωρηθῇ, ἔσο βέβαιος, ὅτι θὰ ἀτακτῇ καὶ πάλιν. Δὲν βλέπεις, τί γίνεται μὲ σέ, ὁ ὁποῖος εἶσαι μεγαλύτερος εἰς τὴν ἡλικίαν καὶ ἔχεις τὸ μικρὸ ἀρκετὰ πηγμένον καὶ φωτισμένον ἀπὸ τὴν πείραν; Ἀρκεῖ νὰ κάμῃς μίαν φορὰν κάποιαν πρᾶξιν κακὴν, καὶ ἔπειτα εὐκολὰ λήπεις καὶ πάλιν εἰς αὐτήν, διὰ νὰ πάρῃς μετ' ὀλίγον κατήφορον, εἰς τὸν ὁποῖον πολλὰ δέσπολα θὰ δύναιτο νὰ συνεκτραπῇς. Ἀφοῦ λοιπὸν συμβαίνει αὐτὸ εἰς σέ, ὁ ὁποῖος εἶσαι ἤδη ὥριμος καὶ ἔχεις τὴν θέλησιν ἰσχυροτέραν, πὺς περιμένεις νὰ μὴ συμβῇ καὶ εἰς τὸ μικρὸν παιδίον, τοῦ ὁποῖου ἡ κρίσις ἀκόμη σχεδὸν δὲν ἀφωσπύσθη, ἢ δὲ θέλησις εἶναι ἀδύνατος καὶ ἀσθενής; Ἐάν τὸ ἀφῆρῃς λοιπὸν ἀτιμώρητον, θὰ ἀτακτῇ καὶ πάλιν. Θὰ ἀτακτῇ συνεχῶς. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι, ὅτι

θὰ κακομαθῇ δι' ὁλόκληρον τὴν ζωὴν του. Ναί, δι' ὁλόκληρον τὴν ζωὴν του. Αὐτὸ πρέπει νὰ προσέξῃς πολὺ. Καὶ ἀπὸ αὐτοῦ πρέπει νὰ φοβηθῇς πολὺ. Πόσας ἐλπίδας τοῦ ἐλαττωματικοῦ μας χαρακτήρος, ἀπὸ τὰς ὁποίας πιεζόμεθα καὶ ὑποφέρομεν τώρα πολὺ, θὰ ἠδύνατο νὰ προληφθοῦν ἢ καὶ νὰ ἐξαλειφθοῦν μὲ μεγάλην εὐκολίαν, τότε, ὅσον ἀκόμη ἦμεθα μικροὶ καὶ ὅταν ὁ χαρακτήρ μας δὲν εἶχε ἀκόμη μόνιμοποιηθῇ; Ἦσαν μικροὶ ἀκανθοὶ τότε, αἱ ὁποῖαι ἄνευ μεγάλης προσπάθειας θὰ ἐξεραίζοντο ὑπὸ τὴν παιδαγωγίαν καὶ τὴν μάστιγα τῶν γονέων μας. Τώρα ἐγίναν φράκται πελώριοι ἀπὸ βάτους, μὲ ρίζας πολλὰς καὶ βαθεῖας, μὲ κλώνους πολυπληθεῖς καὶ ἀκανθοτούς. Τί κάμνεις λοιπὸν σὺ μὲ τὴν τυφλὴν στοργὴν σου, ὅταν ζητῇς νὰ προλάβῃς τὴν τιμωρίαν τοῦ μικροῦ σου; Τὸ καταστρέφεις κυριολεκτικῶς. Τοῦ ὑποθάλλεις τὴν ἀδυναμίαν. Τοῦ τρέφεις τὸ ἐλάττωμα. Τοῦ ἐξουδετερώνεις τὸν σωτηριώδη ἐκείνον φόβον, ὁ ὁποῖος ὡς ἄλλος χαλινὸς θὰ τὸ συνεκράτει ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν παρεκτροπὴν διὰ τὴν ὁποίαν τιμωρεῖται. Καὶ μὲ τὴν ἀνόντην παρέμβασίν σου τὸ στρεβλίζεις εἰς τὸ φρόνημα, ὅτι ὁ πατὴρ του τὸν ἀδικεῖ, ὅταν τὸν δέσῃ.

Εἶναι ὡς νὰ τῷ λέγῃς. Αὐτὸ, ποῦ κάμινε, δὲν εἶναι κακὸν ἄς φωνάζῃ ὁ πατέρας· ἄς θέλῃ νὰ σέ δείρῃ. Καὶ οὕτω πως, ἐνῶ ἀπ' ἐνὸς τοῦ ὑποθάλλεις τὸ ἐλάττωμα καὶ τὸ προδιαθέτεις νὰ ἐπανέλθῃ πάλιν ἐπὶ τῆς

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Ο θερμός ζηλωτής της πατρώας ευσέβειας, καθηγητής Νικόλαος Μαρκέτης, έκοιμήθη εν Ίερουσολύμοις, τη Μεγάλη Παρασκευή έφέτος, 11 Ἀπριλίου.

Ο άειμνήστος άδελφός, θεολόγος, υπηρέτησεν ως καθηγητής επί συναντή έτη, εις τή Γυμνάσιο Χαλκίδος, Κορίνθου, Πολυγύρου, και έπ' έσχάτων ως Διευθυντής της Έκκλησιαστικής Σχολής Λαρίας, μετά ζήλου επιτελών τή καθήκον του και τιμότητος. Καί διά τούτο πολλάς έδοκίμασε πικρίας. Ευσέβης υπάρχων εύρισκε τήν παρηγορίαν εις τās θλίψεις και πειρασμούς και μόνωσιν του έπισκεπτόμενος τή ανά τήν Ελλάδα διάφορα Ἁγία και Σεπτά Προσκυνήματα και Ἁγίον Ὅρος. Παρ' όλον τή θάρος τής ηλικίας και τοῦ άσθενικοῦ οργανισμοῦ του έσπευδε νά εύρη άνακούφισιν εις τās ιεράς θείας λειτουργίας, εις τās θρησκευτικά κηρύγματα και ήμιλίας θεολογικάς υπό διαφόρων ήμιλητῶν και έν Ἀθήναις οργανισμῶν και ιδρυμάτων. Φίλος τῶν πτωχῶν και άσθενῶν έτρεχε νά έπισκεφθῇ τούς εις διάφορα νοσηλευτικά ιδρύματα, έρχόμενος ήρωγός έν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεών του, εις τούς ένδεεις και πάσχοντας.

Εις τούς Ἁγίους Τόπους δις και τρίς και τετράκις πολλάκις τοῦ έτους μετέβαινεν ως προσκυνητής, διψῶν νά παραδώσῃ τήν φιλόθεον ψυχήν του έν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ, ένθα, ό τῶν άπάντων Δημιουργός και Σωτήρ τοῦ κόσμου περιεπάτησεν ως άνθρωπος, κηρύσσων τή Εὐαγγέλιον τής σωτηρίας τοῦ κόσμου υπέρ τοῦ οποίου και άπέθανεν έν σαρκί και έτάφη έν τῷ έκουσίῳ επί τοῦ Σταυροῦ θανάτῳ Αὐτοῦ και άνέστη ως Παντοδύναμος Θεός, δωρούμενος τή φῶς τής αἰωνίου ζωῆς παντί τῷ πιστεύοντι όρθόδξως.

Έφέτος, ό άοίδιμος άδελφός, έπεσκέφθη τās Ἁγία Προσκυνήματα διά δεκάτην έβδομήν φοράν.

Τήν Μ. Τετάρτην έβαπτίσθη εις τόν Ἰορδάνην. Τήν Μ. Πέμπτην έκοινώνησε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, και τήν Μ. Παρασκευήν τήν πρωίαν, παρέδωσε τήν εὐσεβή ψυχήν του εις χείρας τοῦ Κυρίου, κατά τόν πόθον του και μετά τήν Ἀποκαθήλωσιν έτάφη έν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ!

Έπ' αὐτοῦ εύρέθησαν 50 χιλ. δραχμαί περίπου, τās όποιās και διέθεσεν υπέρ τοῦ Παναγίου Τάφου.

Έν Χαλκίδι υπηρετῶν προσεπάθησαν ό τέκνες νά προσηλυτίσωσιν τόν άειμνήστον εις τόν αντίχριστον αὐτῶν, τεκτονισμόν, δέν τή κατέρωθωσαν όμως. Καί άπῆλθεν ό Μακαρίτης ως Γνήσιος Ὁρθόδοξος Χριστιανός και πιστόν τής Μητρὸς Ἁγίας Ὁρθόδοξου Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ, ήμῶν Ἐκκλησίας, τής τόσῳ χειμαζόμενης σήμερα, τέκνον, και τής Ὁποίας αἱ άγιοι εύχαι εύχόμεθα νά άναπαύσων τήν ψυχήν τοῦ άδελφοῦ ήμῶν Νικολάου έν σκηναίς Δικαίων. Αἰωνία αὐτοῦ ή μνήμη.

M. M.

κακῆς πράξεως, άφ' έτέρου τοῦ έξασθενίζεις τόν σεβασμόν και τήν έμπιστοσύνην πρό τόν πατέρα του. Εἶναι ζήτημα λοιπόν ύστερον, ότι ως συνέπεια θά έπακολουθήσῃ ή άποχαλίωσις τοῦ μικροῦ και ή πληρης τοῦ χαρακτήρος του διωστραφή, ίσως δέ και ή άπώλεια τής ψυχῆς του.

Πανηγύρεις

Τήν 1 Ἰουλίου ήμέραν Τρίτην έορτήν τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμά και Δαμιανοῦ πανηγυρίζουν όι όμώνυμοι Ἱ. Ναοί 1) Παρεκκλήσιον τοῦ Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελιστρίας Καραβά. 2) Ἐλευσίνας. 3) Αἰγίνης. 4) Δομβραίνης. 5) Πανόραμα Θεσσαλονίκης. 6) Ποταμιᾶς Θάσου. 7) Σάμου. 8) Ρεθύμνου Κρήτης.

**

Τήν 5 Ἰουλίου ήμέραν Σάββατον έορτήν τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ήμῶν Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου πανηγυρίζει ή όμώνυμος Ἱ. Μονή τοῦ Σεβ. Γερωντίου εις Μ. Πεῦζο - Μεγάρον.

**

Τήν 17 Ἰουλίου ήμέραν Πέμπτην έορτήν τής Ἀγ. Μ. Μαρίνης πανηγυρίζουν τās όμώνυμοι Ἱ. Ἡσυχαστήρια Ἀγ. Θεοδώρων Μεγάρον και Νταρτζίης Κερατέας.

**

Τήν 20 Ἰουλίου ήμέραν Κυριακήν έορτήν τοῦ Ἀγ. Προφήτου Ἡλιοῦ πανηγυρίζουν όι όμώνυμοι Ἱ. Ναοί 1) Παρεκκλήσιον Ἱ. Μονῆς Μεταμορφώσεως Κρανίζης Κουβαρά. 2) Δομοκοῦ και 3) Βερεκόυσης Ἐλασσόνος.

**

Τήν 25 Ἰουλίου ήμέραν Παρασκευήν, έορτήν τής Ἀγίας Ἀννης, πανηγυρίζει τή Ἱ. Ἡσυχαστήριον Μαροκοπούλου.

**

Τήν 26 Ἰουλίου ήμέραν Σάββατον έορτήν τής Ἀγ. Παρασκευῆς πανηγυρίζουν όι όμώνυμοι Ἱ. Ν. 1) Μοναστηρακίου Ἀθηνῶν 2) Ἱ. Μ. Μεσιδίου (Ἀχαρνῶν) 3) Λαρίσης και 4) Χαλκίδος.

Τήν 28 Ἰουλίου ήμέραν Δευτέρα έορτήν τής Ὁσίας μητρὸς ήμῶν Εἰσόνης Χρυσοβαλάντου πανηγυρίζουν αἱ όμώνυμοι Ἱ. Μοναί Λιανοβρύσεως και Κορόπλου.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται όι άποστέλλοντες χρηματικάς έπιταγάς, όπως άπαραιτήτως αναφέρωσιν τόν σκοπόν διά τόν όποιον προορίζονται τās άποστέλλόμενα χρήματα.

(Έκ τῶν Γραφείων)

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ

Κατὰ τὸ τρέχον ἔτος ἐγένοντο ἀρχαιρεσίαι πρὸς ἐκλογὴν νέων Διοικήτιζων Συμβουλίων εἰς τὰς ἡμετέρας θρησκευτικὰς Κοινότητας Λαμίας, Δράμας καὶ Στελίδος, μετὰ τὰ ἀκόλουθα αποτελέσματα:

ΛΑΜΙΑΣ

Πρόεδρος:

ΗΛΙΑΣ ΒΟΥΓΓΙΑΣ

Ἀντιπρόεδρος:

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΡΚΑΝΗΣ

Γεν. Γραμματεὺς:

ΚΩΝ/ΝΟΣ ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ταμίας:

ΗΛΙΑΣ ΑΛΕΞΙΟΥ

Ἐκπαιδευτὴς:

ΔΗΜ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

Μέλη:

ΙΩΑΝΝΗΣ ΛΕΩΝΤΑΡΙΔΗΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΟΤΚΟΤΑΝΗΣ

ΔΡΑΜΑΣ

Πρόεδρος:

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

Ἀντιπρόεδρος:

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΙΑΔΡΟΠΟΥΛΟΣ

Γεν. Γραμματεὺς:

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ

Ταμίας:

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Μέλη:

ΧΑΡΑΛ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

ΧΑΡΑΛ. ΤΣΗΠΚΟΖΙΔΗΣ

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΧΑΡΑΤΣΙΔΗΣ

ΣΤΥΛΙΔΟΣ

Πρόεδρος: Β. Κωστούλας

Γεν. Γραμματεὺς: Εὐάγγελος Ἀθανασίου.

Μέλη Δ. Κοτρώγιας, Γ. Ἀλεξίου, Ν. Νέτσικας, Εὐστ. Παπαϊωάννου, Ε. Δημογιάννης.

Εἰς πάντας τοὺς ἀνωτέρω διαβιβάσαμεν τὰ θεομὰ συγκαλητήριά μας εὐχόμενοι αὐτοῖς καλὴν εὐδωσιν τῶν ἐργασιῶν των πρὸς οἰκοδομὴν καὶ προαγωγὴν τοῦ πληρώματος τῆς πολεμουμένης Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ δόξαν Θεοῦ.

Ἡ ἀντίδρασις τοῦ Ἀγίου Ὁρους

Ἡ ἱερὰ κοινότης τοῦ Ἀγίου Ὁρους ἀπηύθυνε ἐσχάτως ἐγγραφὸν πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διὰ τοῦ ὁποῦ τὰς τῆς ἀποφάσεως τῆς Ῥωσικῆς Ἐκκλησίας, περὶ χορηγήσεως τῶν ἱερῶν μυστηρίων εἰς τοὺς Ῥωμαιοκαθολικοὺς. Ἰδοὺ τὸ πλῆρες κείμενον.

«Ἡ ἱερὰ Κοινότης Ἀγίου Ὁρους ἐπληροφορήθη τὴν ἀπίστευτον προσχώρησιν ὁμοδόξου Ῥωσικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν μυστηριακὴν κοινωνίαν μετὰ Ῥωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ Μυστηρίῳ τῆς Θείας Εὐχαριστίας αὐθαίρετως καὶ ἐρήμην τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς μεγάλης Χριστοῦ Ἐκκλησίας παρὰ πάντα ὅρον καὶ ἱερὸν κανὼνα τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Τοῦ Ἀγιορείτου κόσμου ἀναστάτου διατελοῦντος διασκεψομένη ἱερὰ Κοινότης ἐγὼ ἐκφράσει τὴν βαθύτατην αὐτοῦ ἀνυσυχίαν ἀποφασίσασα τὴν κήρυξιν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας ὡς ἡμέρας εἰδικῶν προσευχῶν ἐν ταῖς Μοναῖς, ταῖς σκήταις καὶ τοῖς Ὁρθοδόξῳ πίστει, παραδόσει καὶ διαδηλώσει ἐμμονὴν ἐπὶ ἡσυχαστηρίοις ὑπὲρ ἐνότητος συμπαθῆς Ὁρθοδοξίας ἐν ἀδαμαντίνῃ βάσει Ὁρθοδοξίας.

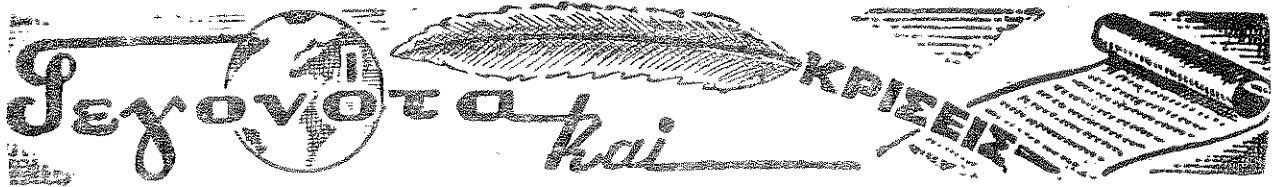
Εὐχόμεθα τῷ Κυρίῳ καὶ πιστεύομεν, ὅτι ἡ Ὑμετέρα Παναγιότης, ἐν ἀναμετρήσει ἱστορικῶν εὐθυνῶν προβῇ εἰς πᾶσαν ἐνέργειαν ἀναχαίσεως τῶν τάσεων σχισμάτων εἰς ἀγιωπύτην Ἐκκλησίαν.»

Πάντα ταῦτα οὐδὲν ἄλλο ἀποδεικνύουν ἢ τὸν σκανδαλισμὸν τῶν συνεδήσεων τῶν πιστῶν, αἱ ὁποῖαι κατ' οὐδένα λόγον ἀνέχονται τὴν καταπάτησιν τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ τῶν παραδόσεων. Τοιούτου εἶδους ἀποφάσεις ὡς ἡ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας ὁδηγοῦν εἰς τὴν ἀναπαραχὴν τῶν συνεδήσεων καὶ βλάβη τῶν μεγάλων τῆς ὁλῆς Ἐκκλησίας. Δὲν εἶναι δυνατόν ἐκαστὴ τοπικὴ Ἐκκλησία ἢ Πατριαρχεῖον νὰ ἀποφασίσουν μονομερῶς καὶ αὐθαίρετως ἄνευ τῆς συναίνεσώς τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν περὶ τοιούτων σοβαρῶν θεμάτων ὡς τὸ τῆς χορηγήσεως τῶν μυστηρίων εἰς τοὺς καθολικοὺς. Θὰ πρέπει πολὺ νὰ τὸ σκεφθῶν οἱ λαβόντες τὴν ἀπόφασιν ταύτην καὶ νὰ θελήσουν νὰ ἀνακαλέσουν τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἥτις θὰ ἀποβῇ αἰτία σχισμάτων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Ἀθηναγόρεια φληναφήματα

Εἰς τελευταίας δηλώσεις τοῦ ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας εἶπε τὰ ἐξῆς μετὰ ἄλλων ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ἐνώσεως: Δὲν ὑπάρχει δόγμα ποὺ μᾶς ἐμποδίζει. Αἱ διαφοραὶ ὁλονὲν ἀποχρωματίζονται. Ὁ ἀποχρωματισμὸς γίνεται μετὰ τὴν δύναμιν τῆς ἀγάπης καὶ τὴν ἐξελίξιν ποὺ παρατηρεῖται ἐν τῇ Ῥωμικῇ Ἐκκλησίᾳ. Τὸ πρωτεῖον τοῦ Πάπα γιὰ τὸ ὁποῖον πολὺς ἐγένετο λόγος δὲν ἐκτείνεται πέραν ὁπὸ τὰ γεωγραφικὰ ὅρια τοῦ Καθολικισμοῦ.

Εἶναι ἀνευλαβὲς καὶ ἀναιδέες νὰ ζητοῦμε ἀπὸ τοὺς ἄλλους νὰ ὑποβάλουν, ὅσα ὁποτελοῦν δι' αὐτοὺς παράδο-

σιν αίωνων».

Φρίξον ἤλιε καὶ στέναξον ἡ γῆ! Δέν ὑπάρχουν λοιπὸν κατ' αὐτὸν δογματικαὶ διαφοραί, αἱ ὁποῖαι μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν. Τί εἶδους θεολογία καὶ δογματικὴ εἶναι αὕτη, τὴν ὁποῖαν ὁ Πατριάρχης γνωρίζει καὶ κηρύττει;

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν τῶν ἁσεβῶν, ἀντορθοδόξων καὶ αἰρετικῶν φληναφημάτων ἀμφιβάλλει κανεὶς, ὅτι οὗτος εἶναι αἰρετικός; Ἐπιδεικνύει ἀπεριόριστον σεβασμὸν πρὸς τὰ δόγματα καὶ τὰ ἤθη τῶν Παπικῶν, ὅτινα «ἀποτελοῦν δι' αὐτοὺς παρόδοισιν αἰώνων». Πότε ἐξεφράσθη μετὰ ταύτην ἀγάπην καὶ σεβασμὸν πρὸς τὰ δόγματα, τοὺς ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὰς σεπτὰς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδοξίας;

Ἄλλ' ὁ Προκαθήμενος τοῦ Φαναρίου ἐπαυσε ἀπὸ πολυλοῦ νὰ εἶναι Ὁρθόδοξος. Ἐὰν δὲν ἀνανήψῃ καὶ συνέλθῃ ἐκ πλάνης ὁδοῦ αὐτοῦ, ἀσφαλῶς θὰ χάσῃ τὴν ψυχὴν του ὡς ἐν τῷ σκότει τῆς αἰρέσεως καὶ κακοδοξίας καὶ θὰ ὁδηγήσῃ εἰς τὸν πνευματικὸν θάνατον, ὅσας ψυχὰς τὸν ἀκολουθοῦν καὶ ἔχουν παρασυρθῇ ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν δίνην τοῦ ἀπαισίου «οἰκουμενισμοῦ».

Ὁ Οἰκουμενισμὸς

Ἐδημοσιεῦθη προσφάτως φυλλάδιον ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Λεωνίδου Φιλιππίδου, εἰς τὸ ὁποῖον τάσσεται οὗτος ἀνεπιφυλάκτως ὑπὲρ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Εἰς ποῖον ἀξιοθρήνητον κατόντημα ἤχθησαν αἱ μεγάλοι κεφαλαὶ τῆς Θεολογίας! ὁποῖαν γνησιότητα ὀρθοδόξων βιωμάτων καὶ φρονημάτων διαθέτουν ἐκείνοι, αἱ ὁποῖαι ἐτόχθησαν νὰ φωτίζουν καὶ καθοδηγοῦν τὴν φοιτητικῶσαν νεολαίαν τῆς Ἑλλάδος! Ἄς κλαύσωμεν καὶ ἄς θρηνήσωμεν, διότι τοσοῦτοι καὶ τοιοῦτοι προδότες τῆς Ὁρθοδοξίας ἀνεφάνησαν κατὰ τοὺς ἐσχάτους τοὺτους καιροὺς.

Εἶμεθα βέβαιοι, ὅτι «πῦλοι Ἄδου οὐ κατισχύσουσι τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας» κατὰ τὴν ὁψευδῇ μαρτυρίαν τοῦ Θεοῦ Δομητόρος Αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ βέβαιοι, ὅτι τὴν Ὁρθοδοξίαν θὰ κρατήσουν καὶ φυλάξουν ὡς κόρη τὸν ὀφθαλμοῦ ὅσοι πονοῦν καὶ ἀγωνιοῦν δι' αὐτὴν καὶ γνωρίζουν καλῶς ὅτι ἐκτὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν ὑπάρχει σωτηρία.

Περισσότερα εὐσέβεια καὶ ζήλος

Κατὰ πληροφωρίαν τοῦ γερμανικοῦ θρησκευτικοῦ περιοδικοῦ «Διεθνὴς Ἐκκλησιαστικὴ ἐφημερίς» ἡ πλειονότης τῆς νεολαίας τῆς Ρωσίας μένει πιστὴ εἰς τὴν Ὁρθοδόξον. Εἰς περιοχὰς, αἱ ὁποῖαι εὐρίσκονται ὑπὸ μεγάλῃ ἐπιρροῇ τοῦ κομμουνισμοῦ, αἱ γονεῖς βαπτίζουν τὰ τέκνα των (61%) καὶ εἶναι εὐλαβεῖς καὶ ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Κληρικῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ὅτι τοῦ λοιποῦ δέον νὰ μὴ ἐπιτρέπωσιν εἰς Τεροσύναιας μὴ ἀνήκοντας εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν νὰ κηρύττωσι τὸν θεῖον λόγον.

(Ἐκ τῶν Ἐσφαρίων τῆς Ἱ. Συνόδου).

ΑΦΙΕΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ

Προσφάτως ἀρίχθη εἰς Ἀθήνας ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀστυφίας κ.κ. Πέτρος, ἑξαρχος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας ἐν Ἀμερικῇ.

Ἐκκλησίαν. Μελετοῦν τὴν Ἁγίαν Γραφήν, προσεύχονται, οἱ γονεῖς διδάσκουν εἰς τὰ τέκνα των τὴν εὐσέβειαν καὶ γενικῶς παρουσιάζεται φλογερὸς ζήλος τῶν πιστῶν διὰ τὸν ἐκκλησιασμὸν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν των καθηκόντων.

Ὅχι μόνον 50 ἀλλὰ καὶ 1.000 ἢ καὶ περισσότερα ἔτη ἐὰν ἐπιθιῶσῃ ὁ ὀλέθριος κομμουνισμὸς δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ἀπαλείψῃ τὴν πίστιν πρὸς τὸν Θεὸν ἀπὸ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων.

Ἐνέργεια ἀσεβῆ; καὶ ἀντισυνταγματική

Διενεμήθη ἐσχάτως εἰς τὰ σχολεῖα Μέσης Ἐκπαίδευσως ἡ Ἁγία Γραφή, ἐκδόσεως τῆς Βιβλικῆς Ἑταιρίας (ἐν μεταφράσει). Ἡ ὡς ἄνω ἐνέργεια εἶναι ἄφ' ἐνὸς μὲν ἀσεβής, διότι ὑπάρχουν ἐκδόσεις τῆς Ἀγ. Γραφῆς ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἄφ' ἑτέρου ἀντισυνταγματική, διότι τὸ Σύνταγμα δὲν προβλέπει ἀλλοίωσιν τοῦ γλωσσικοῦ ἰδιώματος τοῦ πρωτοτύπου. Τοσοῦτος φιλοπαπισμὸς καὶ φιλοπροτεσταντισμὸς ἔχει καταλάβει τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν πολλῶν ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων, ὥστε νὰ μὴ γίνεταί πλέον διαχωρισμὸς μετὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ αὐτῶν.

Ἄς ἀγρυπνῶμεν, ὅθεν, πάντες οἱ γνησίως καὶ εὐακρινῶς ἀγαπῶντες τὴν Ὁρθοδοξίαν, διότι ὁ κίνδυνος κατέστη μέγιστος, ὁ κίνδυνος τουτέστιν τῆς διαβρώσεως τῆς συνειδήσεως τῶν Ὁρθοδόξων.